Kohtulahendite kogumik

ÜLDKOHTU OTSUS (kaheksas koda laiendatud koosseisus)

15. oktoober 2020*

Institutsiooniline õigus – Euroopa Parlamendi liikmete ühtne põhimäärus – Euroopa Parlamendi liikmed, kes on valitud Itaalia valimisringkondades – Ufficio di Presidenza della Camera dei deputati (saadikutekoja juhatuse büroo, Itaalia) poolt pensionide kohta otsuse nr 14/2018 vastuvõtmine – Itaalia parlamendi liikmete pensionide summa muutmine – Euroopa Parlamendi poolt pensionide summade vastav muutmine Euroopa Parlamendi teatud endiste liikmete puhul, kes on valitud Itaalias – Akti vastuvõtja pädevus – Põhjendamiskohustus – Omandatud õigused – Õiguskindlus – Õiguspärane ootus – Omandiõigus – Proportsionaalsus – Võrdne kohtlemine

Liidetud kohtuasjades T-389/19–T-394/19, T-397/19, T-398/19, T-403/19, T-404/19, T-406/19, T-407/19, T-409/19–T-414/19, T-416/19–T-418/19, T-420/19–T-422/19, T-425/19–T-427/19, T-429/19–T-432/19, T-435/19, T-436/19, T-438/19–T-442/19, T-444/19–T-446/19, T-448/19, T-450/19–T-454/19, T-463/19 ja T-465/19,

Maria Teresa Coppo Gavazzi, elukoht Milano (Itaalia), ja teised hagejad, kelle nimed on esitatud lisas,[1] esindaja: advokaat M. Merola,

hagejad,

versus

Euroopa Parlament, esindajad: S. Seyr ja S. Alves,

kostja,

mille ese on ELTL artikli 263 alusel esitatud nõue tühistada Euroopa Parlamendi koostatud 11. aprilli 2019. aasta teated ning 11. juuni 2019. aasta teade seoses hagejaga kohtuasjas T-465/19, seejuures puudutavad nimetatud teated nende pensionide summa kohandamist, mida hagejad saavad pärast Ufficio di Presidenza della Camera dei deputati otsuse nr 14/2018 jõustumist 1. jaanuaril 2019,

ÜLDKOHUS (kaheksas koda laiendatud koosseisus),

koosseisus: koja president J. Svenningsen, kohtunikud R. Barents, C. Mac Eochaidh (ettekandja), T. Pynnä ja J. Laitenberger,

kohtusekretär: vanemametnik J. Palacio González,

arvestades menetluse kirjalikku osa ja 7. juuli 2020. aasta kohtuistungil esitatut,

on teinud järgmise

* Kohtumenetluse keel: itaalia.

1 Hagejate loetelu lisatakse vaid pooltele teatavaks tehtavale versioonile.

otsuse

1 Hagejad, kes on Euroopa Parlamendi endised liikmed, kes valiti Itaalias, või nende ülalpidamisel olnud isikud, paluvad oma hagis Üldkohtul tühistada Euroopa Parlamendi otsused, millega kohandatakse nende vanadus- või toitjakaotuspensioni arvutamist vastavalt sellele, kuidas arvutatakse Itaalia Vabariigi alamkoja liikmete saadava pensioni tase, ning olenevalt olukorrast vähendatakse nende vanadus- või toitjakaotuspensioni summat.

I. Õiguslik raamistik

A. Liidu õigus

2 Euroopa Parlamendi liikmete kulude hüvitamise ja toetuste maksmise eeskirja (edaspidi „kulude hüvitamise ja toetuste maksmise eeskiri“) kuni 14. juulini 2009 kehtinud redaktsiooni III lisas (edaspidi „III lisa“) oli nimelt ette nähtud:

„Artikkel 1

1. Kõigil Euroopa Parlamendi liikmetel on õigus vanaduspensionile.

2. Enne ühenduse lõpliku pensioniskeemi kehtestamist kõikide Euroopa Parlamendi liikmete jaoks ja juhul, kui siseriiklik pensioniskeem ei näe pensioni ette, või juhul, kui ette nähtud pensioni tase ja/või tingimused ei ole samaväärsed nendega, mida kohaldatakse parlamendiliikme suhtes tema valimisriigis, tuleb asjaomase parlamendiliikme taotlusel maksta Euroopa Liidu eelarve Euroopa Parlamendile eraldatud osast talle esialgset vanaduspensioni.

Artikkel 2

1. Esialgse pensioni tase ja tingimused on samasugused nagu selle pensioni tase ja tingimused, mida makstakse tema valimisriigi parlamendi alamkoja liikmetele.

2. Parlamendiliige, kelle suhtes kohaldatakse artikli 1 lõike 2 sätteid, on kohustatud kõnealuse skeemiga liitudes tegema Euroopa Liidu eelarvesse makseid, mille summa on sama suur kui parlamendiliikme valimisriigi õigusaktide kohaselt vastava riigi parlamendi alamkoja liikme poolt makstav summa.

Artikkel 3

1. Esialgse pensioniskeemiga liitumise avaldus tuleb esitada kaheteistkümne kuu jooksul alates asjaomase parlamendiliikme volituste algusest.

Selle tähtaja möödumisel loetakse pensioniskeemiga liitumise jõustumise kuupäevaks taotluse saamise kuu esimene päev.

2. Pensioni maksmise taotlus tuleb esitada kuue kuu jooksul alates õiguse tekkimisest.

Selle tähtaja möödumisel loetakse pensioniõiguse kehtimahakkamise kuupäevaks taotluse saamise kuu esimene päev.

[…]“. [mitteametlik tõlge]

3 Euroopa Parlamendi liikmete põhimäärus võeti vastu parlamendi 28. septembri 2005. aasta otsusega 2005/684/EÜ, Euratom, millega võetakse vastu Euroopa Parlamendi liikmete põhimäärus (ELT 2005, L 262, lk 1; edaspidi „parlamendiliikmete põhimäärus“), ning see jõustus seitsmenda koosseisu ametiaja esimesel päeval 14. juulil 2009.

4 Parlamendiliikmete põhimääruse artiklis 25 on sätestatud:

„1) Parlamendiliikmed, kes kuulusid parlamenti enne käesoleva põhimääruse jõustumist ja kes valiti uuesti, võivad seoses palga, üleminekutoetuste ja pensionitega kogu nende tegevusaja jooksul otsustada senise siseriikliku süsteemi kasuks.

2) Kõnealused maksed tehakse liikmesriigi eelarvest.

[…]“.

5 Parlamendiliikmete põhimääruse artiklis 28 on ette nähtud:

„1) Pensioniõigused, mille parlamendiliige on käesoleva põhimääruse kohaldamise hetkeks vastavalt siseriiklikele õigusnormidele omandanud, säilivad täies ulatuses.

[…]“.

6 Euroopa Parlamendi juhatus võttis 19. mai ja 9. juuli 2008. aasta otsusega vastu parlamendiliikmete põhimääruse rakendusmeetmed (ELT 2009, C 159, lk 1; edaspidi „rakendusmeetmed“).

7 Rakendusmeetmete artiklis 49, mis käsitleb vanaduspensioni õigusi, on ette nähtud:

„1. Parlamendiliikmel, kes on täitnud oma mandaati vähemalt ühe täisaasta jooksul, on mandaadi lõppemise järel eluaegse vanaduspensioni õigus alates selle kuu esimesest päevast, mis järgneb kuule, mil tal täitub 63. eluaasta.

Endised parlamendiliikmed või nende seaduslikud esindajad esitavad, välja arvatud vääramatu jõu korral, taotluse vanaduspensioni maksmiseks kuue kuu jooksul pärast vastava õiguse teket. Pärast seda tähtaega jõustub vanaduspensioni saamine taotluse vastuvõtmise kuu esimesest päevast.

[…]“.

8 Artikli 73 kohaselt jõustusid rakendusmeetmed parlamendiliikmete põhimääruse jõustumise päeval ehk 14. juulil 2009.

9 Rakendusmeetmete artiklis 74 on täpsustatud, et kulude hüvitamise ja toetuste maksmise eeskiri tunnistatakse kehtetuks parlamendiliikmete põhimääruse jõustumise päeval, kui rakendusmeetmete IV jaotise üleminekusätetes ja eelkõige artiklis 75 (edaspidi „artikkel 75“) ei ole sätestatud teisiti.

10 Muu hulgas vanaduspensioni käsitlevas artiklis 75 on ette nähtud:

„1. Parlamendiliikmete kulude hüvitamise ja toetuste maksmise eeskirja I, II ja III lisa alusel määratud vanaduspensioni, toitjakaotuspensioni, invaliidsuspensioni ja ülalpeetavate laste eest makstava täiendava invaliidsuspensioni maksmist jätkatakse nimetatud lisade alusel isikutele, kellel on vastavatele maksetele õigus enne põhimääruse jõustumise kuupäeva.

Kui invaliidsuspensioni saav endine parlamendiliige sureb pärast 14. juulit 2009, makstakse tema abikaasale, vabaabielukaaslasele või ülalpeetavatele lastele toitjakaotuspensioni vastavalt […] kulude hüvitamise ja toetuste maksmise eeskirja I lisas sätestatud tingimustele.

2. Enne põhimääruse jõustumise kuupäeva eelnimetatud III lisa alusel omandatud vanaduspensioni õigused säilivad. Isikutele, kes on omandanud õigused nimetatud pensioniskeemi alusel, makstav pension arvutatakse eelnimetatud III lisa kohaldamisel omandatud õiguste alusel, kui nad vastavad asjaomase liikmesriigi õiguse vastavate sätetega kehtestatud tingimustele ja on esitanud eelnimetatud III lisa artikli 3 lõikes 2 osutatud taotluse.“

11 Lõpuks tuleb artikli 75 sätteid lugeda koostoimes samade rakendusmeetmete põhjendusega 7, milles on märgitud:

„Üleminekusätetega tuleb tagada, et isikud, kes kasutavad teatavaid teenuseid, millele neil on õigus kulude hüvitamise ja toetuste maksmise eeskirja alusel, saaksid vastavalt õiguspärase ootuse [kaitse] põhimõttele jätkata nende kasutamist ka pärast eeskirja kehtivuse lõppemist. Samuti tuleb tagada nimetatud eeskirja alusel enne põhimääruse jõustumist omandatud pensioniõiguste säilimine. Lisaks tuleb võtta arvesse erirežiimi, mis kehtib nende parlamendiliikmete suhtes, kes kasutavad vastavalt põhimääruse artiklile 25 või 29 üleminekuperioodi jooksul parlamendiliikme mandaadi täitmise finantstingimuste osas selle liikmesriigi siseriiklikku süsteemi, milles nad valiti.“

B. Itaalia õigus

12 Ufficio di Presidenza della Camera dei deputati (saadikutekoja juhatuse büroo, Itaalia) võttis 12. juulil 2018 vastu otsuse nr 14/2018, mille ese on eluaegsete pensionide summa ja eluaegse pensioni *pro rata* pensionimaksele vastava osa summa ning toitjakaotuspensionide summa uuesti kindlaksmääramine, mis puudutab mandaadi aastaid kuni 31. detsembrini 2011 (edaspidi „otsus nr 14/2018“).

13 Otsuse nr 14/2018 artiklis 1 on ette nähtud:

„1. Alates 1. jaanuarist 2019 arvutatakse otse ja toitjakaotuspensionina saadav eluaegsete pensionide summa ning otse ja toitjakaotuspensionina saadava eluaegse pensioni *pro rata* pensionimaksele vastava osa summa, mille õigused omandati 31. detsembril 2011 kehtinud õigusnormide alusel, käesolevas otsuses ette nähtud uute tingimuste kohaselt.

2. Eelmises lõikes viidatud ümberarvutus tehakse, korrutades isikliku sissemakse summa muudatuskoefitsiendiga, mis on seotud parlamendiliikme vanusega kuupäeval, millal parlamendiliige omandas õiguse eluaegsele pensionile või *pro rata* pensionimaksele.

3. Kohaldamisele kuuluvad käesolevale otsusele lisatud tabelis 1 toodud muudatuskoefitsiendid.

4. Otse ja toitjakaotuspensionina saadav eluaegsete pensionide summa ning otse ja toitjakaotuspensionina saadava eluaegse pensioni *pro rata* pensionimaksele vastava osa summa, mis on käesoleva otsuse kohaselt ümber arvutatud, ei tohi ühelgi juhul ületada otse ja toitjakaotuspensionina saadava eluaegse pensioni summat või otse ja toitjakaotuspensionina saadava eluaegse pensioni *pro rata* pensionimaksele vastava osa summat, mis on iga parlamendiliikme kohta ette nähtud parlamendiliikme mandaadi alguskuupäeval kehtinud regulatsiooniga.

5. Vastavalt käesolevale otsusele ümber arvutatud otse ja toitjakaotuspensionina saadav eluaegsete pensionide summa ning otse ja toitjakaotuspensionina saadava eluaegse pensioni *pro rata* pensionimaksele vastava osa summa ei tohi mingil juhul olla väiksem kui summa, mis arvutatakse välja, korrutades üksnes XVII parlamendi koosseisu kuulunud parlamendiliikme tehtud individuaalsete sissemaksete summa, mis on ümber hinnatud vastavalt allpool artiklile 2, 31. detsembril 2018 kehtinud muudatuskoefitsiendiga, mis vastab vanusele 65 eluaastat.

6. Juhul kui pärast käesoleva otsuse alusel tehtud ümberarvutust vähendatakse otse ja toitjakaotuspensionina saadavate eluaegsete pensionide uut summat ning otse ja toitjakaotuspensionina saadava eluaegse pensioni *pro rata* pensionimaksele vastava osa uut summat rohkem kui 50% võrra võrreldes otse ja toitjakaotuspensionina saadava eluaegse pensionisummaga ning otse ja toitjakaotuspensionina saadava eluaegse pensioni *pro rata* pensionimaksele vastava osa summaga, mis on igale parlamendiliikmetele ette nähtud mandaadi alguskuupäeval, siis suurendatakse lõike 5 alusel kindlaks määratud miinimumsummat poole võrra.

7. Juhatuse büroo võib kvestorite kolleegiumi ettepanekul suurendada otse ja toitjakaotuspensionina saadavate eluaegsete pensionide summat ning otse ja toitjakaotuspensionina saadava eluaegse pensioni *pro rata* pensionimaksele vastava osa summat, mis on ümber arvutatud käesoleva otsuse alusel, kuni 50% nende isikute puhul, kes seda taotlevad ja kelle puhul on täidetud järgmised tingimused:

a) nad ei saa muud iga-aastast sissetulekut suuremas summas kui sotsiaalabina saada võiv aastane summa, välja arvatud tulu, mida võib mis tahes alusel saada põhieluasemena kasutatavast kinnisasjast;

b) neil on raske haigus, mis nõuab eluks vajaliku ravi andmist, mida kinnitavad asjakohased dokumendid, mille on esitanud avalikud tervishoiuasutused, või neil on haigus, mille tõttu on tekkinud täielik töövõimetus, mida on tunnistanud pädevad asutused.

8. Taotleja esitab lõikes 7 nimetatud tingimuste täitmist kinnitavad dokumendid taotluse esitamise ajal ja edaspidi hiljemalt iga aasta 31. detsembriks.“

II. Vaidluse taust

14 Hagejad Maria Teresa Coppo Gavazzi ja teised füüsilised isikud, kelle nimed on esitatud lisas, on kas Euroopa Parlamendi endised liikmed, kes valiti Itaalias, või kohtuasjades T-397/19, T-409/19, T-414/19, T-426/19, T-427/19 ja T-453/19 samas liikmesriigis valitud Euroopa Parlamendi endiste liikmete üleelanud abikaasad Vanda Novati, Maria Di Meo, Leda Frittelli, Mirella Musoni, Jitka Frantova ja Ida Panusa. Igaüks neist saab vastavalt kas vanaduspensioni või toitjakaotuspensioni.

15 Otsuse nr 14/2018 norme kohaldades vähendati alates 1. jaanuarist 2019 mitme Itaalia parlamendi endise liikme (või nende üleelanud abikaasade) pensionisummat.

16 Consiglio di giurisdizione della Camera dei deputati (saadikutekoja justiitsnõukogu, Itaalia) analüüsib praegu selle riigisisese otsuse õiguspärasust, kuna Itaalia parlamendi liikmed, keda kõnealused vähendamised puudutasid, esitasid otsuse nr 14/2018 peale kaebuse.

17 Euroopa Parlament hoiatas 2019. aasta jaanuari pensioniteatistele kommentaari lisamisega hagejaid, et otsust nr 14/2018 kohaldades võidakse nende pensionisumma uuesti läbi vaadata ja et on võimalik, et see ümberarvutus võib kaasa tuua alusetult makstud summade sissenõudmise.

18 Euroopa Parlamendi sõnul oleks ta pidama kohaldama otsust nr 14/2018 ja seega ümber arvutama hagejate pensionide summa, võttes arvesse III lisa artikli 2 lõiget 1, milles on ette nähtud, et „[e]sialgse [vanadus]pensioni tase ja tingimused on samasugused nagu selle pensioni tase ja tingimused, mida makstakse tema valimisriigi parlamendi alamkoja liikmetele“ (edaspidi „samasuguse pensioni reegel“).

19 Euroopa Parlament teatas hagejatele oma finantsküsimuste peadirektoraadi parlamendiliikmete palkade ja sotsiaalsete õiguste üksuse juhataja kuupäevata teatega, mis on lisatud hagejate 2019. aasta veebruari pensioniteatistele, et tema õigustalitus kinnitas oma 11. jaanuari 2019. aasta arvamuses nr SJ-0836/18, et otsus nr 14/2018 on hagejate olukorrale automaatselt kohaldatav (edaspidi „õigustalituse arvamus“). Teates oli ka märgitud, et niipea kui Euroopa Parlament on saanud Camera dei deputatilt

(saadikutekoda, Itaalia) vajaliku teabe, annab ta hagejatele teada nende pensionide suuruse uuesti kindlaksmääramisest ja nõuab järgmise 12 kuu jooksul sisse võimaliku vahe. Lõpuks anti hagejatele selles teates teada, et nende pensionisumma lõplik kindlaksmääramine otsustatakse ametliku aktiga, mille peale on võimalik esitada rakendusmeetmete artikli 72 alusel kaebus või ELTL artikli 263 alusel tühistamishagi.

20 Euroopa Parlamendi finantsküsimuste peadirektoraadi parlamendiliikmete palkade ja sotsiaalsete õiguste üksuse juhataja andis 11. aprilli 2019. aasta teadetega (edaspidi seoses Luigi Andrea Florioga kohtuasjas T-465/19 „otsuse projekt“) hagejatele teada, et nagu ta oli teatavaks teinud oma 2019. aasta veebruari teates, kohandatakse hagejate pensionisummat III lisa artikli 2 lõike 1 kohaselt vastavalt sellele, kuidas vähendatakse analoogilisi pensione, mida otsuse nr 14/2018 kohaselt makstakse saadikutekoja poolt Itaalias Itaalia parlamendi endistele liikmetele. Kõnealustes teadetes oli ka täpsustatud, et hagejate pensionide summat kohandatakse alates 2019. aasta aprillist (ja tagasiulatuvalt alates 1. jaanuarist 2019) nende kirjade lisas edastatud uute pensionide summade kindlaksmääramise kavade alusel. Lõpuks anti samades teadetes hagejatele märkuste esitamiseks 30päevane tähtaeg, mis hakkas kulgema alates nende teadete kättesaamisest. Kui märkusi ei esitata, loetakse nende teadete tagajärjed lõplikuks ja eelkõige toovad need kaasa 2019. aasta jaanuarist kuni märtsini alusetult makstud summade tagasinõudmise.

21 Peale L. A. Florio kohtuasjas T-465/19 ei esitanud ükski hageja taolisi märkusi, mistõttu on eespool punktis 20 nimetatud teadete tagajärjed muutunud hagejate suhtes lõplikuks.

22 L. A. Florio edastas 14. mai 2019. aasta e-kirjaga oma märkused Euroopa Parlamendi pädevale talitusele.

23 Euroopa Parlamendi finantsküsimuste peadirektoraadi parlamendiliikmete palkade ja sotsiaalsete õiguste üksuse juhataja märkis 11. juuni 2019. aasta kirjas (edaspidi „lõplik otsus“), et L. A. Florio edastatud märkused ei sisalda teavet, mis õigustaks otsuse projektis esitatud Euroopa Parlamendi seisukoha muutmist. Järelikult olid pensionide summad ja sellest tulenev kava nõuda sisse alusetult saadud summad, nagu need on ümber arvutatud ja esitatud otsuse projekti lisas, muutunud lõpliku otsuse teatavakstegemise kuupäeval lõplikuks.

III. Menetlus ja poolte nõuded

24 Hagiavaldustega, mis saabusid Üldkohtu kantseleisse 27. juunil (kohtuasjad T-389/19–T-393/19), 28. juunil (kohtuasjad T-394/19, T-397/19, T-398/19, T-403/19, T-404/19, T-406/19, T-407/19, T-409/19–T-414/19, T-416/19 ja T-417/19), 1. juulil (kohtuasjad T-435/19, T-436/19, T-438/19–T-442/19, T-444/19–T-446/19), 2. juulil (kohtuasjad T-421/19, T-422/19, T-425/19–T-427/19, T-429/19–T-432/19), 3. juulil (kohtuasjad T-418/19, T-420/19, T-448/19, T-450/19–T-453/19), 4. juulil (kohtuasjad T-454/19 ja T-463/19) ja 5. juulil 2019 (kohtuasi T-465/19), esitasid hagejad käesolevad hagid.

25 Euroopa Parlament palus 10. juulil (T-389/19–T-393/19, T-394/19, T-397/19, T-398/19, T-403/19, T-404/19, T-406/19, T-407/19, T-409/19–T-414/19, T-416/19 ja T-417/19) ja 18. juulil 2019 (kohtuasjad T-418/19, T-420/19–T-422/19, T-425/19–T-427/19, T-429/19–T-432/19, T-435/19, T-436/19, T-438/18–T-442/19, T-444/19–T-446/19, T-448/19, T-450/19–T-454/19, T-463/19 ja T-465/19) Üldkohtu kodukorra artikli 68 lõike 1 alusel kohtuasjad liita.

26 Euroopa Parlament palus 19. juulil (kohtuasjad T-389/19–T-393/19, T-394/19, T-397/19, T-398/19, T-403/19, T-404/19, T-406/19, T-407/19, T-409/19 ja T-410/19) ja 22. juulil 2019 (kohtuasjad T-411/19–T-414/19 ja T-416/19– T-418/19, T-420/19–T-422/19, T-425/19–T-427/19, T-429/19–T-432/19, T-435/19, T-436/19, T-438/18–T-442/19, T-444/19–T-446/19, T-448/19,

T-450/19–T-454/19, T-463/19 ja T-465/19) kodukorra artikli 69 punkti c alusel peatada menetlused kuni Consiglio di giurisdizione della Camera dei deputati (saadikutekoja justiitsnõukogu) otsuse tegemiseni otsuse nr 14/2018 kehtivuse kohta.

27 Euroopa Parlament esitas 11. septembril (kohtuasjad T-391/19 ja T-392/19), 12. septembril (kohtuasi T-389/19), 13. septembril (kohtuasi T-393/19), 16. septembril (kohtuasjad T-394/19, T-403/19, T-410/19, T-412/19 ja T-416/19), 17. septembril (kohtuasjad T-397/19, T-398/19, T-409/19 ja T-414/19), 18. septembril (kohtuasjad T-390/19, T-404/19, T-406/19, T-407/19, T-411/19, T-413/19, T-417/19, T-418/19, T-420/19–T-422/19, T-425/19, T-429/19–T-431/19, T-436/19 ja T-438/19), 19. septembril (kohtuasjad T-426/19, T-427/19, T-435/19, T-439/19, T-442/19, T-445/19 ja T-446/19), 20. septembril (kohtuasjad T-432/19, T-440/19, T-448/19, T-450/19, T-451/19, T-454/19 ja T-463/19), 23. septembril (kohtuasjad T-441/19, T-444/19, T-452/19 ja T-465/19) ja 24. septembril 2019 (kohtuasi T-453/19) kostja vastused.

28 Üldkohus küsis 27. septembril (kohtuasjad T-389/19 ja T-390/19), 30. septembril (T-391/19–T-394/19, T-397/19 ja T-398/19), 1. oktoobril (kohtuasjad T-403/19, T-404/19, T-406/19, T-407/19 ja T-409/19–T-411/19), 2. oktoobril (kohtuasjad T-412/19–T-414/19, T-416/19–T-418/19, T-420/19–T-422/19 ja T-430/19–T-432/19), 3. oktoobril (kohtuasjad T-425/19, T-435/19, T-436/19, T-438/19–T-442/19, T-444/19–T-446/19, T-448/19 ja T-450/19–T-454/19) ja 4. oktoobril 2019 (kohtuasjad T-426/19, T-427/19, T-429/19, T-463/19 ja T-465/19) pooltelt võimaluse kohta esiteks teha kindlaks piiratud arv näidiskohtuasju 84 sarnase kohtuasja hulgast, mis sellel ajal olid Üldkohtu menetluses, ning teiseks selle tagajärjel peatada teised kohtuasjad seni, kuni näidiskohtuasjadena kindlaks tehtud kohtuasjades tehtud menetlust lõpetav otsus on seadusjõustunud. Lisaks palus Üldkohus parlamendil esitada kulude hüvitamise ja toetuste maksmise eeskirja tervikteksti.

29 Euroopa Parlament vastas 15. oktoobril (kohtuasi T-452/19), 18. oktoobril (kohtuasjad T-389/19, T-390/19, T-410/19–T-414/19, T-416/19, T-418/19, T-420/19 ja T-421/19), 22. oktoobril (kohtuasjad T-391/19–T-394/19, T-397/19, T-398/19, T-403/19, T-404/19, T-406/19, T-407/19, T-409/19, T-417/19, T-422/19 ja T-430/19–T-432/19), 24. oktoobril (kohtuasjad T-425/19–T-427/19, T-429/19, T-435/19, T-436/19, T-438/19–T-442/19, T-444/19–T-446/19, T-448/19, T-450/19, T-451/19, T-453/19 ja T-454/19) ning 28. oktoobril 2019 (kohtuasjad T-463/19 ja T-465/19) Üldkohtu küsimusele ja edastas kulude hüvitamise ja toetuste maksmise eeskirja tervikteksti.

30 Hagejad vastasid Üldkohtu küsimusele 21. oktoobril 2019.

31 Pärast Üldkohtu kodade koosseisu muutumist määrati kohtuasjad 4. novembri (kohtuasjad T-389/19–T-394/19, T-397/19 ja T-398/19), 5. novembri (kohtuasjad T-403/19 ja T-404/19), 6. novembri (kohtuasjad T-406/19, T-407/19, T-409/19, T-414/19 ja T-416/19), 7. novembri (kohtuasjad T-410/19–T-412/19, T-417/19, T-418/19 ja T-420/19), 8. novembri (kohtuasjad T-413/19, T-421/19, T-422/19 ja T-425/19), 11. novembri (kohtuasjad T-426/19, T-427/19, T-429/19–T-431/19 ja T-452/19), 12. novembri (kohtuasjad T-432/19, T-435/19 ja T-436/19), 13. novembri (kohtuasjad T-438/19–T-442/19, T-444/19–T-446/19 ja T-448/19), 14. novembri (kohtuasjad T-450/19, T-451/19, T-453/19 ja T-454/19) ja 15. novembri 2019 (kohtuasjad T-463/19 ja T-465/19) otsustega kaheksandale kojale.

32 Euroopa Parlament andis 5. ja 28. novembri 2019. aasta kirjadega Üldkohtule teada, et kohtuasja T-435/19 hageja Luigi Caligaris on surnud. Neid asjaolusid arvestades küsis Üldkohus 2. detsembril 2019 hageja nõustajalt, mida ta kavatseb menetlusega seoses edasi teha. L. Caligarise nõustaja teatas 20. detsembril 2019 Üldkohtule, et tema lesk Paola Chiaramello kavatseb menetlust jätkata. P. Chiaramello nõustaja andis 30. septembril 2020 Üldkohtule teada oma kliendi surmast. P. Chiaramello nõustaja teatas 7. oktoobril 2020 Üldkohtule, et Enrico Caligaris ja Valentina Caligaris, kes on P. Chiaramello pärijad, kavatsevad menetlust jätkata.

33 Üldkohus otsustas 28. novembril 2019, et menetlusdokumentide teistkordne vahetamine ei ole vajalik.

34 Üldkohus palus 3. detsembril (kohtuasi T-389/19), 4. detsembril (kohtuasjad T-390/19–T-394/19), 5. detsembril (kohtuasjad T-397/19, T-398/19, T-403/19, T-404/19, T-406/19, T-407/19, T-409/19–T-412/19, T-418/19, T-420/19–T-422/19, T-425/19–T-427/19, T-429/19–T-432/19, T-435/19, T-436/19 ja T-438/19–T-441/19), 6. detsembril (kohtuasjad T-413/19, T-414/19, T-416/19 ja T-417/19), 9. detsembril (kohtuasjad T-442/19, T-444/19–T-446/19, T-448/19, T-450/19, T-451/19, T-454/19, T-463/19 ja T-465/19) ja 10. detsembril 2019 (kohtuasjad T-452/19 ja T-453/19) hagejatel esitada oma seisukoht Euroopa Parlamendi esitatud peatamise taotluse kohta.

35 Üldkohus palus 3. detsembril (kohtuasi T-389/19), 4. detsembril (kohtuasjad T-390/19–T-394/19), 5. detsembril (kohtuasjad T-397/19, T-398/19, T-403/19, T-404/19, T-406/19, T-407/19, T-409/19–T-412/19, T-418/19, T-420/19–T-422/19, T-425/19–T-427/19, T-429/19–T-432/19, T-435/19, T-436/19 ja T-438/19–T-441/19), 6. detsembril (kohtuasjad T-413/19, T-414/19, T-416/19 ja T-417/19), 9. detsembril (kohtuasjad T-442/19, T-444/19–T-446/19, T-448/19, T-450/19, T-451/19, T-454/19, T-463/19 ja T-465/19) ja 10. detsembril 2019 (kohtuasjad T-452/19 ja T-453/19) pooltel esitada seisukoht võimaluse kohta liita kohtuasjad T-389/19–T-394/19, T-397/19, T-398/19, T-403/19, T-404/19, T-406/19, T-407/19, T-409/19–T-418/19, T-420/19–T-422/19, T-425/19–T-427/19, T-429/19–T-432/19, T-435/19, T-436/19, T-438/19–T-442/19, T-444/19–T-446/19, T-448/19, T-450/19–T-454/19, T-463/19 ja T-465/19.

36 Euroopa Parlament esitas 16. detsembril (kohtuasjad T-389/19–T-394/19, T-397/19, T-398/19, T-403/19, T-404/19, T-406/19, T-407/19 ja T-409/19–T-414/19, T-416/19 ja T-417/19), 17. detsembril (kohtuasjad T-418/19, T-420/19–T-422/19, T-425/19–T-427/19, T-429/19–T-432/19, T-435/19, T-436/19, T-438/19–T-442/19, T-444/19 ja T-445/19) ning 19. detsembril 2019 (kohtuasjad T-446/19, T-448/19, T-450/19–T-454/19, T-463/19 ja T-465/19) oma seisukohad kohtuasjade liitmise ettepaneku kohta.

37 Kohtuasja T-389/19 hageja palus 18. detsembri 2019. aasta kirjas Üldkohtul muuta oma 28. novembri 2019. aasta otsust ja võimaldada tal esitada repliik.

38 Hagejad, välja arvatud hagejad kohtuasjades T-409/19 ja T-446/19, esitasid 8. jaanuaril 2020 oma seisukohad Euroopa Parlamendi esitatud peatamise taotluse kohta.

39 Hagejad esitasid 9. jaanuaril 2020 oma seisukohad kohtuasjade liitmise ettepaneku kohta.

40 Kaheksanda koja president otsustas 16. jaanuaril (kohtuasjad T-389/19–T-393/19, T-397/19, T-398/19, T-403/19, T-404/19, T-406/19, T-407/19, T-410/19–T-414/19, T-418/19 ja T-420/19) ja 17. jaanuaril (kohtuasjad T-394/19, T-409/19, T-416/19, T-417/19, T-421/19, T-422/19, T-425/19–T-427/19, T-429/19–T-432/19, T-435/19, T-436/19, T-438/19–T-442/19, T-444/19–T-446/19, T-448/19, T-450/19–T-454/19, T-463/19 ja T-465/19) jätta menetlus peatamata.

41 Üldkohtu kaheksanda koja presidendi 21. jaanuari 2020. aasta otsusega liideti käesolevad kohtuasjad ja kohtuasi T-415/19, Laroni *vs*. parlament vastavalt kodukorra artiklile 68 menetluse kirjaliku ja suulise osa ning kohtuotsuse huvides.

42 Üldkohus palus 23. jaanuaril 2020 Euroopa Parlamendil esitada kõik artikli 75 ja III lisa vastuvõtmise ettevalmistavad dokumendid. Lisaks küsis Üldkohus Euroopa Parlamendilt tema haldustava kohta palkade ja pensionide valdkonnas. Euroopa Parlament vastas küsimusele ja edastas taotletud ettevalmistavad dokumendid 11. veebruaril 2020.

43 Hagejad taotlesid 4. märtsil 2020 kodukorra artikli 106 lõike 2 alusel kohtuistungi korraldamist.

44 Kaheksanda koja president otsustas 20. aprillil 2020 menetleda käesolevaid kohtuasju eelisjärjekorras vastavalt kodukorra artikli 67 lõikele 2.

45 Euroopa Parlament andis 30. aprilli 2020. aasta kirjaga Üldkohtule teada, et kohtuasja T-445/19 hageja Giulietto Chiesa on surnud. Neid asjaolusid arvestades küsis Üldkohus 8. mail 2020 hageja nõustajalt, mida ta kavatseb menetlusega seoses edasi teha. G. Chiesa esindaja teatas 8. juunil 2020 Üldkohtule, et tema lesk Fiammetta Cucurnia kavatseb menetlust jätkata.

46 Üldkohus palus 30. aprillil 2020 pooltel võtta seisukoht võimaluse kohta liita menetluse suulise osa huvides käesolevad hagid ja kohtuasi T-415/19, Laroni *vs.* parlament liidetud kohtuasjadega T-345/19, Santini *vs.* parlament; T-346/19, Ceravolo *vs.* parlament; T-364/19, Moretti *vs.* parlament; T-365/19, Capraro *vs.* parlament; T-366/19, Sboarina *vs.* parlament; T-372/19, Cellai *vs.* parlament; T-373/19, Gatti *vs.* parlament; T-374/19, Wuhrer *vs.* parlament; T-375/19, Pisoni *vs.* parlament ja T-385/19, Mazzone *vs.* parlament ning kohtuasjadega T-519/19, Forte *vs.* parlament ja T-695/19, Falqui *vs.* parlament.

47 Kaheksanda koja ettepanekul otsustas Üldkohus 15. mail 2020 kodukorra artikli 28 alusel suunata kohtuasja laiendatud kohtukoosseisule.

48 Üldkohus küsis 19. mail 2020 pooltelt käesolevate kohtuasjade erinevate aspektide kohta.

49 Euroopa Parlament ja hagejad esitasid vastavalt 2. ja 3. juunil 2020 oma seisukohad suulise osa huvides kohtuasjade liitmise ettepaneku kohta, mida on mainitud eespool punktis 46.

50 Kaheksanda koja president otsustas 5. juunil 2020 liita menetluse suulise osa huvides käesolevad kohtuasjad ja kohtuasja T-415/19, Laroni *vs.* parlament liidetud kohtuasjadega T-345/19, Santini *vs.* parlament; T-346/19, Ceravolo *vs.* parlament; T-364/19, Moretti *vs.* parlament; T-365/19, Capraro *vs.* parlament; T-366/19, Sboarina *vs.* parlament; T-372/19, Cellai *vs.* parlament; T-373/19, Gatti *vs.* parlament; T-374/19, Wuhrer *vs.* parlament; T-375/19, Pisoni *vs.* parlament, ja T-385/19, Mazzone *vs.* parlament ning kohtuasjadega T-519/19, Forte *vs.* parlament ja T-695/19, Falqui *vs.* parlament.

51 Hagejad ja Euroopa Parlament vastasid 17. juunil 2020 Üldkohtu poolt neile 19. mail 2020 esitatud küsimustele.

52 Hagejad palusid 1. juuli 2020. aasta kirjas Üldkohtult, et ta pikendaks aega nende suuliste seisukohtade ärakuulamiseks. Üldkohus rahuldas osaliselt selle taotluse 3. juulil 2020.

53 Euroopa Parlament andis 2. juuli 2020. aasta kirjaga Üldkohtule teada, et kohtuasja T-427/19 hageja J. Frantova on surnud. J. Frantova nõustaja teatas 13. juuli 2020. aasta ja 5. augusti 2020. aasta kirjades samuti Üldkohtule, et tema klient on surnud, ning märkis, et ta esitab Üldkohtule kogu vajaliku teabe seoses pärimisega ja sellega, mida menetlusega seoses edasi teha. J. Frantova nõustaja teatas 16. septembril 2020 Üldkohtule, et hageja pärija Daniela Concardia kavatseb menetlust jätkata.

54 Poolte kohtukõned ja nende vastused Üldkohtu kirjalikele ja suulistele küsimustele kuulati ära 7. juuli 2020. aasta kohtuistungil.

55 Pärast poolte ärakuulamist otsustas kaheksanda koja president 8. oktoobri 2020. aasta otsusega lahutada kohtuasja T-415/19, Laroni *vs.* parlament teistest kohtuasjadest kodukorra artikli 68 lõike 3 kohaselt.

56 Hagejad, välja arvatud L. A. Florio kohtuasjas T-465/19, paluvad Üldkohtul:

– tunnistada eespool punktis 20 nimetatud 11. aprilli 2019. aasta teated tühiseks või need tühistada;

– kohustada Euroopa Parlamenti tagastama kõik alusetult kinni peetud summad, millele lisandub seadusjärgne intress alates kinnipidamise kuupäevast kuni väljamaksmiseni, ning kohustada Euroopa Parlamenti tehtavat kohtuotsust täitma ning näitama üles kogu vajalikku initsiatiivi, tegema kõik vajalikud toimingud või võtma kõik vajalikud meetmed, et tagada pensioni maksmise algse ulatuse kohene ja täielik taastamine;

– mõista kohtukulud välja Euroopa Parlamendilt.

57 L. A. Florio palub kohtuasjas T-465/19 Üldkohtul:

– tunnistada otsuse projekt ning kõik eelnevad, seotud ja järgnevad aktid tühiseks või need tühistada;

– kohustada Euroopa Parlamenti tagastama kõik alusetult kinni peetud summad, millele lisandub seadusjärgne intress alates kinnipidamise kuupäevast kuni väljamaksmiseni, ning kohustada Euroopa Parlamenti tehtavat kohtuotsust täitma ning näitama üles kogu vajalikku initsiatiivi, tegema kõik vajalikud toimingud või võtma kõik vajalikud meetmed, et tagada pensioni maksmise algse ulatuse kohene ja täielik taastamine;

– mõista kohtukulud välja Euroopa Parlamendilt.

58 Euroopa Parlament palub Üldkohtul:

– jätta hagi osaliselt vastuvõetamatuse tõttu läbi vaatamata ja osaliselt põhjendamatuse tõttu rahuldamata;

– mõista kohtukulud välja hagejatelt.

IV. Õiguslik käsitlus

A. Hagide ese ja Üldkohtu pädevus

59 Sissejuhatuseks olgu märgitud, et hagejad märkisid oma hagiavalduses sõnaselgelt, et nad ei kavatse käesolevate hagide raames vaidlustada otsuse nr 14/2018 õiguspärasust.

60 Siiski kinnitas hagejate nõustaja kohtuistungil, et ta viitab hagejate advokaadi Maurizio Panizi suulistele seisukohtadele liidetud kohtuasjades T-345/19, T-346/19, T-364/19–T-366/19, T-372/19–T-375/19 ja T-385/19, Santini jt *vs.* parlament.

61 Kuna aga advokaat M. Paniz vaidlustas oma suulistes seisukohtades otsuse nr 14/2018 kehtivuse ja esitas selle väite põhjendamiseks menetluse suulises osas tõendeid, siis tuleb meenutada Üldkohtu pädevusele seatud piire ELTL artikli 263 alusel esitatud hagi raames.

62 Sellega seoses tuleneb ELTL artiklist 263, et Euroopa Liidu kohus ei ole pädev otsustama riigisisese ametivõimu vastu võetud akti õiguspärasuse üle (vt selle kohta 28. veebruari 2017. aasta kohtumäärus NF *vs.* Euroopa Ülemkogu, T-192/16, EU:T:2017:128, punkt 44 ja seal viidatud kohtupraktika).

63 Seda kohtupraktikat arvestades ei kuulu otsuse nr 14/2018 õiguspärasuse hindamine Üldkohtu pädevusse.

64 Lisaks märgib Üldkohus, et tõendid, mille advokaat M. Paniz esitas menetluse suulises osas ja millele ta kohtuistungil viitas, ei mõjuta käesolevate hagide tulemust. Esiteks edastas advokaat M. Paniz koopia 22. aprilli 2020. aasta otsusest nr 2/2020, millega Consiglio di giurisdizione della Camera dei deputati

(saadikutekoja justiitsnõukogu) tühistas osaliselt otsuse nr 14/2018 artikli 1 lõike 7. See tühistamine ei too käesoleval juhul siiski kaasa mingeid tagajärgi, kuna Euroopa Parlament ei ole saanud taotlust kohaldada norme, mis on identsed otsuse nr 14/2018 artikli 1 lõikes 7 sätestatud normidega, ning seetõttu ta ei ole neid hagejate suhtes kohaldanud. Teiseks esitas advokaat M. Paniz ka koopia Commissione contenziosa del Senato (senati vaidlustuskomisjon, Itaalia) 25. juuni 2020. aasta otsuse resolutsioonist. Selle otsuse ese on siiski Ufficio di Presidenza del Senato (senati juhatuse büroo, Itaalia) otsus nr 6/2018, mitte otsus nr 14/2018. On aga selge, et vastavalt III lisa artikli 2 lõikes 1 sätestatule kohaldas Euroopa Parlament üksnes norme, mis on identsed otsuse nr 14/2018 normidega. Lõpuks tõdeb Üldkohus, et Euroopa Parlament kinnitas kohtuistungil, et vastavalt samasuguse pensioni reeglile kohaldab ta tulevikus Itaalia õiguse ja eelkõige otsuse nr 14/2018 mis tahes muudatust, mis võib tuleneda Consiglio di giurisdizione della Camera dei deputati (saadikutekoja justiitsnõukogu) pooleliolevatest menetlustest.

65 Kuigi Üldkohus ei saa seega ELTL artikli 263 alusel kontrollida otsuse nr 14/2018 kehtivust, on ta seevastu pädev analüüsima Euroopa Parlamendi aktide õiguspärasust. Niisiis võib Üldkohus käesolevate tühistamishagide raames kontrollida, kas artikliga 75 ja III lisa artikli 2 lõikega 1, millega on kehtestatud samasuguse pensioni reegel, on rikutud liidu õiguse kõrgemalseisvaid norme. Samuti võib Üldkohus analüüsida, kas samasuguse pensioni reegli alusel otsuse nr 14/2018 sätete kohaldamine Euroopa Parlamendi poolt on kooskõlas liidu õigusega. Lõpuks on Üldkohus samuti pädev veenduma, et eespool punktis 20 nimetatud 11. aprilli 2019. aasta teated ja lõplik otsus seoses L. A. Florioga kohtuasjas T-465/19 on kooskõlas liidu õigusega.

B. Hagi vastuvõetavus kohtuasjas T-453/19, Panusa vs. parlament

66 Euroopa Parlament väitis kohtuistungil, et hagi kohtuasjas T-453/19, Panusa *vs.* parlament on vastuvõetamatu, kuna hagejat puudutav vaidlustatud otsus ei mõjutanud tema huve. Selle otsusega nimelt ei vähendatud hagejale makstavat pensionisummat üldse.

67 I. Panusa väitis samuti kohtuistungil vastu, et tal on vaatamata sellele säilinud põhjendatud huvi.

68 Väljakujunenud kohtupraktika kohaselt on füüsilise või juriidilise isiku esitatud tühistamishagi vastuvõetav üksnes siis, kui hagejal on huvi vaidlustatud akti tühistamise suhtes. Selline huvi eeldab, et vaidlustatud akti tühistamine võib iseenesest tekitada õiguslikke tagajärgi ja et hagi tulemusel võib selle esitanud isik saada mingit kasu (vt 27. märtsi 2019. aasta kohtuotsus Canadian Solar Emea jt *vs.* nõukogu, C-237/17 P, EU:C:2019:259, punkt 75 ja seal viidatud kohtupraktika). Põhjendatud huvi peab olema tekkinud ja jätkuvalt olemas ning seda tuleb hinnata selle päeva seisuga, mil hagi esitati. Põhjendatud huvi peab säilima kuni kohtuotsuse tegemiseni, vastasel juhul langeb otsuse tegemise vajadus ära (7. juuni 2007. aasta kohtuotsus Wunenburger *vs.* komisjon, C-362/05 P, EU:C:2007:322, punkt 42).

69 Käesoleval juhul väitis Euroopa Parlament, ilma et talle oleks vastu vaieldud, et vaidlustatud otsusega ei kaasnenud hagejale makstava pensionisumma mingit vähendamist.

70 Järelikult ei saa I. Panusat puudutava vaidlustatud otsuse tühistamine iseenesest talle kasu tuua. Järelikult tuleb hagi kohtuasjas T-453/19, Panusa *vs.* parlament jätta vastuvõetamatuse tõttu läbi vaatamata.

C. Sisulised küsimused

71 Hagejad esitavad oma tühistamishagide põhjendamiseks neli väidet. Esimene väide tuleneb eespool punktis 20 mainitud 11. aprilli 2019. aasta teadete ja lõpliku otsuse (edaspidi koos „vaidlustatud otsused“) vastuvõtja pädevuse puudumisest ning põhjendamiskohustuse rikkumisest. Teine väide

käsitleb õigusliku aluse puudumist ja artikli 75 väära kohaldamist. Kolmas väide on, et seoses otsuse nr 14/2018 kvalifitseerimisega on rikutud õigusnormi ja artikli 75 lõikes 2 ette nähtud „seaduse reservatsiooni“ on vääralt kohaldatud. Neljas väide puudutab õiguskindluse, õiguspärase ootuse kaitse, proportsionaalsuse ja võrdsuse põhimõtete rikkumist ning omandiõiguse põhimõtte rikkumist.

72 Enne nende väidete põhjendatuse hindamist peab Üldkohus otstarbekaks analüüsida hagejate taotlust tuvastada vaidlustatud otsuste tühisus.

73 Sellega seoses olgu märgitud, et väljakujunenud kohtupraktika kohaselt kehtib liidu institutsioonide õigusaktide suhtes üldjuhul seaduslikkuse presumptsioon ja seetõttu isegi juhul, kui nendes esineb rikkumisi, tekitavad need õiguslikke tagajärgi nii kaua, kuni neid ei ole tühistatud või kehtetuks tunnistatud (vt 15. juuni 1994. aasta kohtuotsus komisjon *vs.* BASF jt, C-137/92 P, EU:C:1994:247, punkt 48, ning 9. detsembri 2014. aasta kohtuotsus Lucchini *vs.* komisjon, T-91/10, EU:T:2014:1033, punkt 70 ja seal viidatud kohtupraktika).

74 Erandina sellest põhimõttest ei loo siiski aktid, mille õigusvastasus on nii ilmne, et liidu õiguskord ei või seda lubada, mingeid isegi ajutisi õiguslikke tagajärgi, see tähendab, et neid tuleb pidada tühiseks algusest peale. Nimetatud erandi eesmärk on tasakaalustada kahte põhilist, vahel aga vastuolulist nõuet õigussüsteemile ehk õigussuhete stabiilsust ning õiguspärasuse tagamist (vt 15. juuni 1994. aasta kohtuotsus komisjon *vs.* BASF jt, C-137/92 P, EU:C:1994:247, punkt 49, ning 9. detsembri 2014. aasta kohtuotsus Lucchini *vs.* komisjon, T-91/10, EU:T:2014:1033, punkt 71 ja seal viidatud kohtupraktika).

75 Liidu institutsioonide akti tühiseks tunnistamisega kaasnevate tagajärgede tõsidus nõuab, et õiguskindluse tõttu on see võimalik vaid kõige ekstreemsematel juhtudel (vt 15. juuni 1994. aasta kohtuotsus komisjon *vs.* BASF jt, C-137/92 P, EU:C:1994:247, punkt 50, ning 9. detsembri 2014. aasta kohtuotsus Lucchini *vs.* komisjon, T-91/10, EU:T:2014:1033, punkt 72 ja seal viidatud kohtupraktika).

76 Viimaks olgu veel kord märgitud, et rikkumised, mille tõttu liidu kohus võib akti pidada tühiseks, erinevad rikkumistest, mille tuvastamine toob üldjuhul kaasa nende aktide tühistamise, mille õiguspärasust kontrollitakse vastavalt aluslepingule mitte nende laadi tõttu, vaid nende raskuse ja ilmselguse tõttu. Tühiseks tuleb pidada nimelt akte, milles esineb rikkumisi, mille raskus on nii ilmne, et see mõjutab aktide olulisi tingimusi (vt 9. septembri 2011. aasta otsus kohtuasjas dm-drogerie markt *vs.* Siseturu Ühtlustamise Amet – Distribuciones Mylar (dm), T-36/09, EU:T:2011:449, punkt 86).

77 Hagejate viidatud rikkumised ei ole aga niivõrd rasked, et vaidlustatud otsuseid tuleks käsitada tühistena ning seda järgmistel kaalutlustel.

1. Esimene väide, et vaidlustatud otsuste vastuvõtjal puudub pädevus ja rikutud on põhjendamiskohustust

78 Esimene väide koosneb kahest osast. Esimene väiteosa puudutab vaidlustatud otsuste vastuvõtja pädevuse puudumist. Teine väiteosa käsitleb põhjenduse puudumist.

a) Esimese väite esimene osa, mis puudutab vaidlustatud otsuste vastuvõtja pädevuse puudumist

79 Esimese väiteosa esimeses etteheites väidavad hagejad, et vaidlustatud otsused oleks pidanud vastu võtma Euroopa Parlamendi juhatus, mitte selle finantsküsimuste peadirektoraadi parlamendiliikmete palkade ja sotsiaalsete õiguste üksuse juhataja. Hagejate sõnul on see lahendus kohane, eelkõige kui arvestada asjaolude toimumise ajal ehk kaheksanda ametiaja jooksul kehtinud Euroopa Parlamendi kodukorra redaktsiooni (edaspidi „Euroopa Parlamendi kodukord“) artikli 11a lõiget 6 ja artikli 25 lõiget 3. Hagejate sõnul annavad need kaks sätet Euroopa Parlamendi juhatusele üldise pädevuse parlamendiliikmete rahaliste õiguste suhtes. Sellel põhjusel võttis Euroopa Parlamendi juhatus vastu kulude hüvitamise ja toetuste maksmise eeskirja. Teine kinnitus Euroopa Parlamendi juhatuse üldise

pädevuse kohta on toodud rakendusmeetmete põhjenduses 1, milles on täpsustatud, et „[parlamendiliikmete] [p]õhimääruse finantsaspektide rakendamine on täielikult juhatuse pädevuses“. Hagejate sõnul ei ole Euroopa Parlamendi juhatus aga kunagi teinud otsust nende pensioniõiguste vähendamise kohta. Neid asjaolusid arvestades arvutas hagejate pensioniõigused ümber Euroopa Parlamendi organ ehk finantsküsimuste peadirektoraadi parlamendiliikmete palkade ja sotsiaalsete õiguste üksuse juhataja, mistõttu vaidlustatud otsused on õigusvastased.

80 Hagejad väidavad teises etteheites, et vaidlustatud otsused on samuti õigusvastased selles mõttes, et vastupidi sellele, mis on ette nähtud Euroopa Parlamendi kodukorra artiklis 28, ei ole kvestorite kolleegium neid otsuseid hinnanud ega analüüsinud. Selles küsimuses väidavad hagejad, et Euroopa Parlament ei oleks tohtinud piirduda otsuse nr 14/2018 kohaldamisega ja et ta oleks tingimata pidanud tegema täiendavaid toiminguid, et arvutada uus pensioniõiguste summa. Seda kohandamist, kui liidu tasandil rakendati otsust nr 14/2018, oleks hagejate arvates pidanud asutusesiseselt hindama, tuginedes parlamendiliikmete õiguste valdkonnas pädevate organitega konsulteerimisele, ning seda ei oleks tohtinud delegeerida ühele Euroopa Parlamendi üksusele.

81 Euroopa Parlament on seisukohal, et esimese väite esimene osa tuleb põhjendamatuse tõttu tagasi lükata.

82 Esimese etteheite osas on pooled ühel meelel selles, et Euroopa Parlamendi kodukorra artikli 25 lõike 3 kohaselt teeb Euroopa Parlamendi juhatus peasekretäri või fraktsiooni ettepanekul otsuseid parlamendiliikmeid puudutavates rahalistes, organisatsioonilistes ja halduskü simustes. Euroopa Parlament leiab siiski, et see säte piirab juhatuse tegevust nii, et viimane võtab vastu üldised ja abstraktsed normid, mitte aga üksikotsused. Hagejad leiavad seevastu, et kuigi vaidlustatud otsused on üksikaktid, oleks need tulnud vastu võtta nimetatud artikli 25 lõike 3 alusel.

83 Selles küsimuses tuleneb väljakujunenud kohtupraktikast, et Euroopa Parlamendi kodukorra artikli 25 lõige 3 annab Euroopa Parlamendi juhatusele üldise pädevuse muu hulgas parlamendiliikmeid puudutavate rahaliste küsimuste suhtes. See säte kujutab endast seega alust, millele juhatus võib tugineda selleks, et võtta peasekretäri või fraktsiooni ettepanekul vastu neid küsimusi puudutavaid norme (vt selle kohta 18. oktoobri 2011. aasta kohtuotsus Purvis *vs.* parlament, T-439/09, EU:T:2011:600, punkt 64 ja seal viidatud kohtupraktika).

84 Lisaks on juba samuti otsustatud, et nende rakendusmeetmete eesmärk, mille võttis vastu Euroopa Parlamendi juhatus, on eelkõige asendada Euroopa Parlamendi liikmete kulude hüvitamist ja toetuste maksmist puudutav kulude hüvitamise ja toetuste maksmise eeskiri, nagu nähtub rakendusmeetmete põhjendusest 3. Selles mõttes reguleerivad rakendusmeetmed parlamendiliikmeid puudutavaid rahalisi küsimusi Euroopa Parlamendi kodukorra artikli 25 lõike 3 tähenduses (29. novembri 2017. aasta kohtuotsus Montel *vs.* parlament, T-634/16, ei avaldata, EU:T:2017:848, punktid 50 ja 51).

85 Kuigi Euroopa Parlamendi juhatusel on seega pädevus võtta vastu üldisi ja abstraktseid norme Euroopa Parlamendi kodukorra artikli 25 lõike 3 alusel ja sarnastel põhjustel sama kodukorra artikli 11a lõike 6 alusel, ei tähenda see siiski, et ta oleks pädev võtma vastu üksikotsuseid parlamendiliikmeid puudutavate rahaliste küsimuste valdkonnas.

86 Vastupidi, Euroopa Parlamendi administratsioonile võib ilma Euroopa Parlamendi kodukorra artikli 25 lõiget 3 rikkumata sellise pädevuse anda, kuna just selle institutsiooni juhatus on määranud kindlaks pädevuse piirid ja rakenduseeskirjad (vt selle kohta 6. septembri 2018. aasta kohtumäärus Bilde *vs.* parlament, C-67/18 P, ei avaldata, EU:C:2018:692, punktid 36 ja 37).

87 Lisaks olgu märgitud, et arvestades seda pädevuse jaotust Euroopa Parlamendi juhatuse ja institutsiooni administratsiooni vahel, on juba konkreetselt otsustatud, et üksikakt, millega määratakse kindlaks parlamendiliikmete pensioniõigused, ei ole mitte ainult kaalutlusõiguseta pädevuse raames tehtud

otsus selles mõttes, et administratsioonil ei ole pensioniõiguste kindlaksmääramisel mingit kaalutlusõigust, vaid see on nende õiguste sisu osas isegi ainult deklaratiivne (vt selle kohta 18. oktoobri 2011. aasta kohtuotsus Purvis *vs.* parlament, T-439/09, EU:T:2011:600, punkt 38).

88 Järelikult ei keela miski Euroopa Parlamendil anda oma administratsioonile pädevust võtta vastu üksikotsuseid muu hulgas pensioniõiguste ja pensionide summa kindlaksmääramise valdkonnas. Siiski tuleb veel kontrollida, kas käesoleval juhul oli Euroopa Parlamendi finantsküsimuste peadirektoraadi parlamendiliikmete palkade ja sotsiaalsete õiguste üksuse juhatajal selline pädevus olemas.

89 Sellega seoses tuleb märkida, et Euroopa Parlamendi ja nõukogu 18. juuli 2018. aasta määruse (EL, Euratom) 2018/1046, mis käsitleb liidu üldeelarve suhtes kohaldatavaid finantsreegleid ja millega muudetakse määrusi (EL) nr 1296/2013, (EL) nr 1301/2013, (EL) nr 1303/2013, (EL) nr 1304/2013, (EL) nr 1309/2013, (EL) nr 1316/2013, (EL) nr 223/2014 ja (EL) nr 283/2014 ja otsust nr 541/2014/EL ning tunnistatakse kehtetuks määrus (EL, Euratom) nr 966/2012 (ELT 2018, L 193, lk 1), artikli 73 lõikes 3 on ette nähtud, et iga liidu institutsioon volitab oma töökorras ette nähtud tingimuste kohaselt asjakohase tasandi töötajaid täitma eelarvevahendite käsutaja ülesandeid. Institutsioon märgib oma asutusesiseses halduseeskirjas ära töötajad, kellele ta asjaomased ülesanded delegeerib, delegeeritavate volituste ulatuse ja selle, kas volitatud isikutel on lubatud volitusi omakorda edasi delegeerida.

90 Üldkohtu kirjalikule küsimusele vastates märkis Euroopa Parlament aga, esitades selle kohta tõendid, et parlamendi finantsküsimuste peadirektori 23. novembri 2018. aasta otsusega FINS/2019-01 määrati selle institutsiooni finantsküsimuste peadirektoraadi parlamendiliikmete palkade ja sotsiaalsete õiguste üksuse juhataja edasivolitatud eelarvevahendite käsutajaks seoses eelarvereaga 1030, mis puudutab kulude hüvitamise ja toetuste maksmise eeskirja III lisas nimetatud vanaduspensione. Lisaks on vastavalt määruse 2018/1046 artikli 73 lõikele 3 otsuses FINS/2019-01 sõnaselgelt märgitud, et see pädevuse edasivolitamine annab Euroopa Parlamendi finantsküsimuste peadirektoraadi parlamendiliikmete palkade ja sotsiaalsete õiguste üksuse juhatajale õiguse muu hulgas kehtestada õiguslikud kohustused ja eelarvelised kohustused, tõendada kulusid ja kinnitada makseid, samuti koostada saada olevate summade eelarvestus, määrata kindlaks sissenõutavad nõuded ja väljastada sissenõudekorraldused.

91 Lisaks on selge, et rakendusmeetmetega ning kulude hüvitamise ja toetuste maksmise eeskirjaga kindlaks määratud norme, nagu need on vastu võtnud Euroopa Parlamendi juhatus, institutsiooni finantsküsimuste peadirektoraadi parlamendiliikmete palkade ja sotsiaalsete õiguste üksuse juhataja ei muutnud, vaid üksnes rakendas. Lisaks kaalutakse küsimust, kas käesolevas asjas on nende kahe regulatsiooni sätteid järgitud, edaspidi teiste väidete analüüsimise raames.

92 Vastupidi sellele, mida väidavad hagejad, oli Euroopa Parlamendi finantsküsimuste peadirektoraadi parlamendiliikmete palkade ja sotsiaalsete õiguste üksuse juhataja seega pädev vaidlustatud otsuseid vastu võtma.

93 Mis puudutab teist etteheidet, siis tuleb põhjendamatuse tõttu tagasi lükata hagejate argument, mille kohaselt oleks tulnud kvestoritega enne vaidlustatud otsuste vastuvõtmist konsulteerida.

94 On tõsi, nagu hagejad õigesti märgivad, et Euroopa Parlamendi kodukorra artiklis 28 on ette nähtud, et „[k]vestorid vastutavad juhatuse kehtestatud suuniste alusel parlamendiliikmeid vahetult puudutavate haldus- ja finantsküsimuste eest ning muude neile antud ülesannete eest“. Seda sätet tuleb siiski lugeda koostoimes Euroopa Parlamendi kodukorra artikli 25 lõikega 8, milles on täpsustatud, et „[j]uhatus võtab vastu suunised kvestoritele ja võib neilt nõuda teatud ülesannete täitmist“.

95 Hagejate kirjalikest dokumentidest ei nähtu aga kuidagi, et Euroopa Parlamendi juhatus oleks vastu võtnud suunised või määratlenud konkreetsed ülesanded Euroopa Parlamendi kodukorra artikli 25 lõike 8 ja artikli 28 tähenduses, millega oleks nõutud, et kvestoritega konsulteeritakse enne

vaidlustatud otsuste vastuvõtmist, või üldisemalt, et nad oleksid pidanud olema selliste vaidlustatud otsuste vastuvõtjad, mis ometigi on üksikotsused. Seega ei saa Euroopa Parlamendile ette heita, et ta ei konsulteerinud kvestoritega, kuna niisugustel asjaoludel ei olnud see nõutud ühegi õigusaktiga.

96 Lõpuks heidavad hagejad Euroopa Parlamendile ette otsuse nr 14/2018 kohaldamist nii, et ta kohandas seda uue pensionide summa arvutamise eesmärgil iga hageja isikliku olukorra arvessevõtmiseks. Seda otsuse nr 14/2018 kohandamist oleks aga pidanud asutusesiseselt hindama, tuginedes parlamendiliikmete õiguste valdkonnas pädevate organitega konsulteerimisele, ning seda ei oleks tohtinud delegeerida Euroopa Parlamendi üksusele.

97 Isegi kui eeldada, et Euroopa Parlament kohandas otsust nr 14/2018 – mida analüüsitakse edaspidi muude väidete raames –, piisab igal juhul sellest, kui meenutada, et nagu on märgitud eespool punktides 90–95, oli Euroopa Parlamendi finantsküsimuste peadirektoraadi parlamendiliikmete palkade ja sotsiaalsete õiguste üksuse juhataja pädev vaidlustatud otsuseid vastu võtma ning mingit kohustust kvestorite kolleegiumiga enne konsulteerida ette nähtud ei olnud.

98 Eelnevast tulenevalt tuleb esimese väite esimene osa põhjendamatuse tõttu tagasi lükata.

b) Esimese väite teine osa, mis puudutab põhjendamiskohustuse rikkumist

99 Teise väiteosa raames väidavad hagejad, et vaidlustatud otsused ei ole põhjendatud, kuna Euroopa Parlament piirdus selle kinnitamisega, et otsust nr 14/2018 kohaldatakse automaatselt liidu tasandil, ilma et ta oleks selgelt esitanud selle järelduse aluseks olnud põhjenduskäigu ning tuginedes ekslikult artiklile 75. Lisaks rikkus Euroopa Parlament samuti põhjendamiskohustust, kuna nende otsuste vastuvõtmisele ei eelnenud asutusesisest põhjalikku analüüsi ega Euroopa Parlamendi juhatuse või kvestorite hinnangut. Peale selle väidavad hagejad, et need otsused näivad tuginevat õigustalituse arvamusele. Sellele arvamusele ei ole vaidlustatud otsustes siiski viidatud ja seda ei ole otsustele lisatud. Lõpuks heidavad hagejad Euroopa Parlamendile ette esiteks seda, et ta ei analüüsinud, mil määral võib ebasoodsama pensioniskeemi tagasiulatuv kohaldamine olla kooskõlas liidu õigusega, ja teiseks, et Euroopa Parlament piirdus kinnitusega, et tal puudub pädevus otsuse nr 14/2018 kehtivuse kontrollimiseks. Selles suhtes eiras Euroopa Parlament nii ELTL artiklit 296 kui ka Euroopa Liidu põhiõiguste harta (edaspidi „harta“) artikli 41 lõike 2 punkti c.

100 Euroopa Parlament palub esimese väite teine osa põhjendamatuse tõttu tagasi lükata.

101 Selle kohta olgu märgitud, et ELTL artikli 296 teise lõigu ja harta artikli 41 lõike 2 punktiga c nõutud põhjendused peavad vastama asjaomase akti olemusele ning neist peab selgelt ja üheselt selguma akti andnud institutsiooni arutluskäik, mis võimaldab huvitatud isikutel võetud meetme põhjuseid mõista ja pädeval kohtul järelevalvet teha. Ei ole nõutav, et põhjendustes oleks ära toodud kõik asjasse puutuvad faktilised ja õiguslikud asjaolud, kuna akti põhjenduste vastavust ELTL artikli 296 teise lõigu nõuetele tuleb hinnata mitte ainult lähtudes akti sõnastusest, vaid ka selle kontekstist ning samuti vastavat valdkonda reguleerivatest õigusnormidest tervikuna (vt selle kohta 17. märtsi 2011. aasta kohtuotsus AJD Tuna, C-221/09, EU:C:2011:153, punkt 58 ja seal viidatud kohtupraktika). Mis puudutab täpsemalt üksikotsuste põhjendusi, siis nende otsuste põhjendamise kohustuse eesmärk on võimaldada kohtul teostada kontrolli ja anda asjaomasele isikule küllaldast teavet selle kohta, kas otsuses on tehtud viga, mis võimaldab otsuse kehtivuse vaidlustada (vt 10. novembri 2017. aasta kohtuotsus Icap jt *vs.* komisjon, T-180/15, EU:T:2017:795, punkt 287 ja seal viidatud kohtupraktika).

102 Käesolevas asjas tuleb kontrollida, kas vaidlustatud otsused, välja arvatud see, mis puudutab L. A. Floriod ja mille õiguspärasust analüüsitakse allpool punktides 108 ja 109, on nõuetekohaselt põhjendatud eespool punktis 101 viidatud kohtupraktika tähenduses.

103 Üldkohus märgib sellega seoses, et vaidlustatud otsuste esimeses lõigus tuletatakse meelde, et saadikutekoda võttis vastu otsuse nr 14/2018, milles on ette nähtud, et alates 1. jaanuarist 2019 vähendatakse pensionide summat mandaadi eest, mis hõlmab aastaid kuni 31. detsembrini 2011.

104 Teises lõigus on vaidlustatud otsustes viidatud artiklile 75, aga ka III lisa artikli 2 lõikele 1, milles on ette nähtud, et esialgse pensioni tase ja tingimused peavad olema samasugused nagu selle pensioni tase ja tingimused, mida makstakse Euroopa Parlamendi liikme valimisliikmesriigi parlamendi alamkoja liikmetele. Vaidlustatud otsustes on seega sõnaselgelt mainitud nende õiguslikku alust.

105 Vaidlustatud otsuste kolmandas lõigus on täpsustatud, et võttes arvesse otsuse nr 14/2018 vastuvõtmist ja eespool punktis 104 viidatud sätteid, tuleb hagejate pensionide summat vastavalt kohandada nii, et see vastaks nende pensionide summale, mida on oma liikmetele maksnud saadikutekoda. Sellega seoses viidatakse vaidlustatud otsustes Euroopa Parlamendi finantsküsimuste peadirektoraadi parlamendiliikmete palkade ja sotsiaalsete õiguste üksuse juhataja teatele, mis on lisatud hagejate 2019. aasta veebruari pensioniteatistele ja milles viimane andis teada, et teatab hagejatele nende pensionide suuruse uuest kindlaksmääramisest ja nõuab järgmise 12 kuu jooksul sisse võimaliku vahe.

106 Vaidlustatud otsuste neljandas ja viiendas lõigus teavitati hagejaid, et nende pensionisumma arvutatakse alates 2019. aasta aprillist vastavalt neile otsustele lisatud uute pensionisummade kindlaksmääramise kavadele. Lisaks on ära toodud 2019. aasta jaanuari, veebruari ja märtsi eest alusetult saadud summad ning on täpsustatud, kuidas Euroopa Parlament kavatseb need tagasi nõuda.

107 Lõpuks on vaidlustatud otsuste kuuendas, seitsmendas ja kaheksandas lõigus hagejatele teada antud võimalusest esitada oma märkused 30 päeva jooksul. Samuti on täpsustatud, et kui nimetatud tähtaja jooksul märkusi ei esitata, muutuvad vaidlustatud otsused lõplikuks, ning et sellisel juhul võib nende peale esitada Üldkohtule ELTL artikli 263 alusel tühistamishagi. Lõpuks on nendes mainitud võimalust esitada rakendusmeetmete artikli 72 esimese lõigu alusel Euroopa Parlamendi peasekretärile kirjalik kaebus.

108 Mis puudutab konkreetselt L. A. Floriot kohtuasjas T-465/19, siis märgib Üldkohus, et lõplik otsus piirdub esiteks märkimisega, et Euroopa Parlament ei ole pädev otsuse nr 14/2018 kehtivust kahtluse alla seadma; teiseks, et õigustalituse arvamus on dokument, mis on selle institutsiooni veebisaidil üldsusele kättesaadav, ja kolmandaks, et L. A. Florio poolt 14. mail 2019 esitatud märkused ei sisalda asjaolusid, mis õigustaksid otsuse projektis väljendatud seisukoha muutmist. Seejärel on täpsustatud, et sellest tulenevalt muutus tema vanaduspensioni summa ja sellest tulenev tagasimaksmise kava, nagu on uuesti arvutatud ja esitatud otsuse projekti lisas, lõpliku otsuse teatavakstegemise kuupäeval lõplikuks. Viimasena on lõplikus otsuses mainitud võimalust esitada selle peale ELTL artikli 263 alusel tühistamishagi, selles on meenutatud õigust esitada ELTL artikli 228 alusel kaebus Euroopa ombudsmanile, kui L. A. Florio leiab, et tema suhtes on toime pandud halduslik omavoli, ning selles on märgitud, et rakendusmeetmete artikli 72 esimese lõigu alusel võib esitada kirjaliku kaebuse Euroopa Parlamendi peasekretärile.

109 Kuigi on niisiis tõsi, et lõplikku otsust on vähe põhjendatud, ei saa põhjendamiskohustuse järgimise analüüs piirduda üksnes selle dokumendiga. Vastavalt eespool punktis 101 viidatud kohtupraktikale tuleb selles analüüsis arvesse võtta ka lõpliku otsuse vastuvõtmise faktilist ja õiguslikku konteksti. Selline lähenemine on seda enam oluline, et esiteks viitab lõplik otsus sõnaselgelt otsuse projektile ning teiseks viitab L. A. Florio oma hagiavalduses otsuse projektile ja lõplikule otsusele neil vahet tegemata. Seega tuleb L. A. Florio puhul kohtuasjas T-465/19 arvesse võtta ka eespool punktides 103–107 kirjeldatud asjaolusid.

110 Nagu väidavad hagejad, on põhjused, mille tõttu Euroopa Parlament leidis, et otsuse nr 14/2018 normid on kohaldatavad ka nende suhtes, tõepoolest esitatud tegelikult üksnes õigustalituse arvamuses. Nii selgitab Euroopa Parlament selle arvamuse punktides 9–14 ja 16 sisuliselt, et III lisa ei loo iseseisvat pensioniskeemi selles mõttes, et institutsioon on samasuguse pensioni reegli alusel kohustatud kohaldama otsuse nr 14/2018 norme.

111 Samuti kinnitavad hagejad põhjendatult, et õigustalituse arvamust ei ole vaidlustatud otsustes mainitud ega neile lisatud või L. A. Florio puhul kohtuasjas T-465/19 otsuse projektis mainitud või sellele lisatud.

112 Need kaks hagejate esitatud järeldust ei tõenda siiski, et Euroopa Parlament rikkus ELTL artiklis 296 ja harta artikli 41 lõike 2 punktis c ette nähtud põhjendamiskohustust.

113 Põhjendamiskohustusega ei ole nõutud, et oleks täpsustatud kõik asjasse puutuvad faktilised ja õiguslikud asjaolud, eriti kui vaidlustatud otsused tehakse – nagu käesolevas asjas – otsuse adressaadile teada olevas kontekstis.

114 Sellega seoses tunnistavad hagejad ise, et õigustalituse arvamuse olemasolu oli mainitud Euroopa Parlamendi finantsküsimuste peadirektoraadi parlamendiliikmete palkade ja sotsiaalsete õiguste üksuse juhataja teates, mis on lisatud 2019. aasta veebruari pensioniteatistele. Esiteks olid kõik hagejad aga selle teate adressaadid ning teiseks on sellele sõnaselgelt viidatud vaidlustatud otsustes ja L. A. Florio puhul kohtuasjas T-465/19 otsuse projektis.

115 Hagejatel oli võimalik taotleda õigustalituse arvamusega tutvumist. Lisaks sisaldas lõplik otsus otselinki Euroopa Parlamendi veebisaidile, kus see õiguslik arvamus oli üldsusele kättesaadav. Igal juhul tuleb tõdeda, et kõik hagejad esitasid selle arvamuse hagiavalduse lisana.

116 Nendest asjaoludest järeldub, et hagejatel oli enne hagi esitamist vaba juurdepääs ja täielik ülevaade õigustalituse arvamuse sisust. Nii oli neil võimalus uurida selle arvamuse sisu, et vaidlustatud otsuseid paremini mõista.

117 Kõigist neist kaalutlustest nähtub, et Euroopa Parlament esitas selgelt ja ühemõtteliselt põhjused, mille tõttu ta kohaldas otsuse nr 14/2018 norme ja võttis vastu vaidlustatud otsused. Lisaks oli hagejatel võimalik oma õigusi Üldkohtus kaitsta, nagu näitab eelkõige nende käesolevate hagide raames esitatud faktiliste ja õiguslike argumentide sisu. Seega tuleb asuda seisukohale, et vaidlustatud otsused on õiguslikult piisavalt põhjendatud.

118 Viimaseks tuleb meelde tuletada, et akti põhjendamiskohustus on oluline vorminõue, mida tuleb eristada põhjenduste paikapidavusest, mis on vaidlusaluse akti sisulise õiguspärasuse küsimus. Otsuse põhjendamine seisneb nimelt nende põhjenduste formaalses väljendamises, millel see akt põhineb. Põhjendus võib olla piisav ka valesid põhjendusi esitades (vt 31. mai 2018. aasta kohtuotsus Korwin-Mikke *vs.* parlament, T-352/17, EU:T:2018:319, punkt 20 ja seal viidatud kohtupraktika). Seega on akti sisulist põhjendatust käsitlevad etteheited ja argumendid ainetud sellise väite raames, mis käsitleb põhjenduse puudumist või ebapiisavust (vt 19. detsembri 2019. aasta kohtuotsus ZQ *vs.* komisjon, T-647/18, ei avaldata, EU:T:2019:884, punkt 120 ja seal viidatud kohtupraktika).

119 Järelikult ei ole asjakohane hagejate argument, et vaidlustatud otsuste vastuvõtmisele ei eelnenud põhjalikku asutusesisest analüüsi ega Euroopa Parlamendi juhatuse või kvestorite hinnangut, kuna see argument ei puuduta vaidlustatud otsuste põhjendusi. Igal juhul leiti esimese väite esimese osa raames, et see argument on põhjendamatu.

120 Samuti ei saa nõustuda hagejate argumentidega, mille kohaselt Euroopa Parlament esiteks põhjendas otsuse nr 14/2018 kohaldamist nende suhtes ekslikult artikliga 75, teiseks tunnistas pärast õigustalituse arvamust, et tal puudub pädevus kontrollida otsuse nr 14/2018 õiguspärasust, ja kolmandaks oleks pidanud kontrollima – kuigi ta seda ei teinud –, kas otsuse nr 14/2018 väidetavalt automaatne ja

tagasiulatuv kohaldamine hagejate suhtes oli kooskõlas liidu õigusega, eelkõige harta sätetega. Sellised argumendid ei ole nimelt põhjendamiskohustusega seotud. Nende argumentide põhjendatust analüüsitakse siiski edaspidi teiste väidete raames.

121 Järelikult tuleb esimese väite teine osa ja seega esimene väide tervikuna tagasi lükata.

2. Teine väide, et puudub kehtiv õiguslik alus ja rakendusmeetmete artiklit 75 on vääralt kohaldatud

122 Teise väite põhjendamiseks kinnitavad hagejad sisuliselt, et vaidlustatud otsustel puudub kehtiv õiguslik alus. Nimelt ei ole III lisa enam sellisena kohaldatav. Lisaks ei ole artikliga 75 Euroopa Parlamendil lubatud muuta oma endiste parlamendiliikmete kohtlemist ebasoodsamaks. Vastupidi, viimati nimetatud sätte eesmärk on kaitsta endiste parlamendiliikmete omandatud õigusi. Seega on nende arvates vale, et vaidlustatud otsused tuginevad III lisale ja artiklile 75.

123 Igal juhul väidavad hagejad, et Euroopa Parlament tegi artikli 75 kohaldamisel olulise vea. Nimelt on selle sättega välistatud, et Euroopa Parlament saab vähendada oma endiste liikmete pensione. Lisaks oli viide riigisisesele õigusele, mis on ette nähtud III lisas, kohaldatav üksnes siis, kui endine parlamendiliige otsustas liituda selle lisaga loodud pensioniskeemiga, mitte hiljem, selleks et muuta pensionide arvutamise norme. Lõpuks tuleb analoogia alusel arvesse võtta parlamendiliikmete põhimääruse artiklit 29, millega on seatud kestuse piirang liikmesriikide õigusnormidele, mis erinevad pensionide valdkonnas põhimääruse sätetest, kusjuures see aeg ei tohi olla pikem kui kaks parlamendi ametiaega.

124 Lõpuks märkisid hagejad vastuseks Üldkohtu kirjalikule küsimusele, et nad esitavad III lisa artikli 2 lõike 1 õigusvastasuse vastuväite, kui seda tuleb tõlgendada nii, et Euroopa Parlamendil on võimalik kahtluse alla seada lõplikult väljakujunenud olukordi. Hagejate sõnul on selline õigus nimelt vastuolus parlamendiliikmete põhimääruse artikliga 28.

125 Euroopa Parlament palub teise väite põhjendamatuse tõttu tagasi lükata.

126 Üldkohus märgib sissejuhatuseks, et rakendusmeetmete artikli 74 kohaselt tunnistati kulude hüvitamise ja toetuste maksmise eeskiri kehtetuks põhimääruse jõustumise päeval, milleks on 14. juuli 2009. Erandina sellest õigusnormist jääb rakendusmeetmete artikliga 74 koostoimes artikliga 75 üleminekumeetmena jõusse nimelt samasuguse pensioni reegel, mis on ette nähtud III lisas. Seega tuleb tõdeda, et nimetatud lisa sätteid ei ole kehtetuks tunnistatud ja need on käesoleval juhul hagejate puhul jätkuvalt kohaldatavad.

127 Seda järeldust ei sea kahtluse alla hagejate argument, mis tugineb parlamendiliikmete põhimääruse artikli 29 analoogia alusel kohaldamisele. On tõsi, et parlamendiliikmete põhimääruse artiklis 29 on ette nähtud, et liikmesriikide vastu võetud õigusnorme, mis nimelt pensionide valdkonnas erinevad põhimääruse sätetest, kohaldatakse üleminekuaja jooksul, mis ei tohi olla pikem kui kaks parlamendi ametiaega. Sellest artiklist, mille ese on liikmesriikide õigusnormid, ei saa siiski järeldada, et Euroopa Parlament oleks vanaduspensioni valdkonnas samuti kohustatud igasugusele parlamendiliikmete põhimäärusest erinevale normile seadma ajalise piirangu, milleks on maksimaalselt kaks ametiaega. Isegi kui oletada, et parlamendiliikmete põhimääruse artiklis 29 ette nähtud ajalist piirangut saab kohaldada artiklitele 74 ja 75, ei saa see mingil juhul muuta neid kahte artiklit kehtetuks ega tooks seega kaasa vaidlustatud otsuste tühistamist. Nimelt ei vasta rakendusmeetmete jõustumise ja vaidlustatud otsuse vastuvõtmise kuupäeva vahele jääv ajavahemik kahele ametiajale, milleks on kümme aastat. Rakendusmeetmed jõustusid 14. juulil 2009, samas kui vaidlustatud otsused võeti vastu 11. aprillil 2019 ja kohtuasjas T-465/19 L. A. Florio puhul 11. juunil 2019. Seega, isegi kui parlamendiliikmete põhimääruse artiklis 29 ette nähtud ajalist piirangut võiks analoogia alusel kohaldada artiklitele 74 ja 75, ei ole sellel kohaldamisel käesoleval juhul mingil juhul mõju.

128 Pärast nende täpsustuste tegemist peab Üldkohus vajalikuks enne hagejate muude argumentide analüüsimist selgitada artikli 75 kohaldamisala.

a) Rakendusmeetmete artikli 75 kohaldamisala

129 Üldkohus märgib, et artiklis 75 on kaks lõiget. Kuigi artikli 75 lõike 1 esimene lõik ja lõige 2 käsitlevad mõlemad endiste parlamendiliikmete vanaduspensioni õigusi, puudutavad nende kohaldamisalad vastavalt endiste parlamendiliikmete olukorda, kes hakkasid pensioni saama enne parlamendiliikmete põhimääruse jõustumist 14. juulil 2009, ja endiste parlamendiliikmete olukorda, kes hakkasid pensioni saama pärast seda kuupäeva.

130 Esiteks kohaldatakse artikli 75 lõike 1 esimest lõiku endiste parlamendiliikmete suhtes, kes hakkasid oma vanaduspensioni saama enne parlamendiliikmete põhimääruse jõustumist. Selle sätte sõnastuse kohaselt kuuluvad endised parlamendiliikmed pärast seda kuupäeva jätkuvalt III lisas kehtestatud pensioniskeemi kohaldamisalasse. Järelikult põhineb nende vanaduspensioni arvutamine ja maksmine selle lisa normidel.

131 Teiseks on artikli 75 lõike 2 esimese lausega tagatud, et vanaduspensioni õigused, mis on omandatud III lisa alusel kuni parlamendiliikmete põhimääruse jõustumise kuupäevani, säilivad. Kui aga need vanaduspensioni õigused säilivad pärast parlamendiliikmete põhimääruse jõustumist, on artikli 75 lõike 2 teises lauses täpsustatud, et pensioni tegelikule saamisele on seatud kaks tingimust. Esiteks peavad endised parlamendiliikmed vastama asjaomase liikmesriigi õiguse vastavate sätetega kehtestatud tingimustele Teiseks peavad endised parlamendiliikmed vastavalt III lisa artikli 3 lõikele 2 olema esitanud pensioni maksmise taotluse kuue kuu jooksul alates õiguse tekkimisest. Järelikult põhineb vanaduspensioni arvutamine ja maksmine ka siin III lisas sätestatud normidel, kuid selle pensioni tegeliku saamise tingimus on artikli 75 lõike 2 teises lauses kindlaks määratud nõuete täitmine.

132 Artikli 75 süstemaatiline tõlgendamine välistab seega selle sätte lõike 1 esimese lõigu kohaldamise endiste parlamendiliikmete suhtes, kes hakkasid vanaduspensioni saama pärast parlamendiliikmete põhimääruse jõustumist. Nimelt on artikli 75 lõike 1 esimese lõigu enda sõnastusega selle sätte kohaldamisala piiratud endiste parlamendiliikmetega, kes „enne“ parlamendiliikmete põhimääruse jõustumist juba said vanaduspensioni (vt selle kohta 12. mai 2017. aasta kohtuotsus Costa *vs.* parlament, T-15/15 ja T-197/15, ei avaldata, EU:T:2017:332, punkt 42).

133 Sama süstemaatiline tõlgendus on täielikult kooskõlas sellega, et artikli 75 lõike 2 kohaldamine välistatakse endiste parlamendiliikmete suhtes, kes hakkasid oma vanaduspensioni saama enne parlamendiliikmete põhimääruse jõustumist. Nimelt ei saa need endised parlamendiliikmed kuuluda artikli 75 lõike 2 kohaldamisalasse, sest vastasel juhul tuleks asuda seisukohale, et selle artikli kaks lõiget sisaldavad sarnaseid ja ülearuseid norme. Lisaks oleks ebaloogiline neilt endistelt parlamendiliikmetelt uuesti nõuda artikli 75 lõike 2 teise lause alusel, et nad oleksid esitanud vanaduspensioni maksmise taotluse kuue kuu jooksul alates oma õiguse tekkimisest, samas kui see nõue pidi tingimata olema täidetud enne 14. juulit 2009, kuna nad said vanaduspensioni juba enne seda kuupäeva.

134 Järelikult tuleb analüüsida hagejate argumente, eristades hagejate hulgas neid, kes hakkasid vanaduspensioni saama enne 14. juulit 2009, ja neid, kes said vanaduspensioni pärast seda kuupäeva. Lisaks, kuna pooled on ühel meelel selles, et asjaomane õigus toitjakaotuspensionile kujutab endast õigust, mis sõltub ja tuleneb surnud endise parlamendiliikme õigusest vanaduspensionile, siis tuleb selleks, et teha kindlaks, milline artikli 75 lõige kuulub kohaldamisele, lähtuda kuupäevast, millest alates hakkas endine parlamendiliige saama oma vanaduspensioni III lisa alusel.

b) Nende hagejate olukord, kes on hõlmatud rakendusmeetmete artikli 75 lõike 1 esimese lõiguga

135 Arvestades eeltoodud kaalutlusi, kuulub artikli 75 lõike 1 esimene lõik kohaldamisele nende hagejate olukorrale, kes hakkasid oma vanaduspensioni saama enne 14. juulit 2009, mis välistab seega hagejad kohtuasjades T-390/19, T-393/19, T-404/19, T-406/19, T-407/19, T-411/19, T-413/19, T-417/19, T-425/19, T-430/19, T-436/19, T-441/19, T-442/19, T-444/19, T-445/19, T-452/19 ja T-465/19. Artikli 75 lõike 1 esimene lõik kuulub samuti kohaldamisele kõigi hagejate suhtes, kes saavad toitjakaotuspensioni, see tähendab hagejatele kohtuasjades T-397/19, T-409/19, T-414/19, T-426/19 ja T-427/19. Nimelt hakkasid kõik surnud abikaasad oma vanaduspensioni saama enne 14. juulit 2009.

136 Sellega seoses tuleb meenutada, et artikli 75 lõike 1 esimeses lõigus on ette nähtud, et „[…] kulude hüvitamise ja toetuste maksmise eeskirja […] III lisa alusel määratud vanaduspensioni […] maksmist jätkatakse nimetatud lisa […] alusel isikutele, kellel on vastavatele maksetele õigus enne põhimääruse jõustumise kuupäeva“.

137 Peale selle on III lisa artikli 2 lõikes 1 järgmises sõnastuses omakorda sätestatud samasuguse pensioni reegel, mis on käesolevate kohtuasjade kese:

„Esialgse pensioni tase ja tingimused on samasugused nagu selle pensioni tase ja tingimused, mida makstakse tema valimisriigi parlamendi alamkoja liikmetele.“

138 Selle sätte imperatiivne sõnastus – „[e]sialgse pensioni tase ja tingimused on samasugused“ – ei jäta Euroopa Parlamendile mingit ruumi autonoomse arvutusmeetodi jaoks. Euroopa Parlament on kohustatud III lisa kohaldamisalasse kuuluva Euroopa Parlamendi endise liikme pensioni taseme ja tingimused kindlaks määrama kohaldatavas riigisiseses õiguses sätestatud normide alusel, see tähendab käesoleval juhul otsuses nr 14/2018 sätestatud normide alusel, tingimusel et järgitakse liidu õiguse kõrgemalseisvaid norme, sealhulgas õiguse üldpõhimõtteid ja hartat. Üldkohus tõdeb, et pooled on selles tõlgenduses üksmeelel.

139 Samamoodi tähendab kindla kõneviisi oleviku kasutamine – „on samasugused“ – seda, et kohustus kohaldada samu taseme ja tingimustega seotud norme, mis kehtivad asjaomase liikmesriigi õiguses, ei piirdu endiste parlamendiliikmete varasema, see tähendab enne parlamendiliikmete põhimääruse vastuvõtmist esineva olukorra reguleerimisega, vaid tekitab jätkuvalt tagajärgi seni, kuni vanaduspensione makstakse.

140 Neid kaht tõlgendust kinnitab artikli 75 lõike 1 esimene lõik, milles on sõnaselgelt märgitud, et vanaduspensionide „maksmist jätkatakse“ III lisa alusel. Ka siin kinnitab imperatiivse sõnastuse ja kindla kõneviisi kasutamine esiteks III lisa artikli 2 lõikes 1 sisalduvate normide kehtima jäämist isegi pärast parlamendiliikmete põhimääruse jõustumist ja teiseks seda, et Euroopa Parlamendil puudub nende kohaldamisel kaalutlusruum.

141 Eeltoodust järeldub, et artikli 75 lõike 1 esimese lõiguga koostoimes III lisa artikli 2 lõikega 1 on sõnaselgelt nõutud, et Euroopa Parlament kohaldaks igal ajal samu pensionide taseme ja tingimustega seotud norme, nagu on asjaomase liikmesriigi õigusega kindlaks määratud. Nagu juba eespool punktis 138 märgitud, saab Euroopa Parlament sellest kohustusest vabaneda üksnes juhul, kui õigusnormide hierarhia põhimõtet arvestades tooks nende normide rakendamine kaasa liidu kõrgemalseisva õigusnormi rikkumise.

142 Isegi kui nende normide kohaldamine toob nagu käesolevas asjas kaasa pensionide summa vähendamise, ei saa seda siiski pidada pensionisaajate omandatud pensioniõigusi kahjustavaks.

143 Nimelt nähtub artikli 75 lõike 1 esimesest lõigust koostoimes III lisaga, et omandatud vanaduspensioni õigused, mis tulenevad endiste parlamendiliikmete tehtud sissemaksetest, on üksnes nimetatud vanaduspensioni arvutamise aluseks. Seevastu ei taga ükski artikli 75 lõike 1 esimese lõigu ega III lisa säte, et nende pensionide summa jääb muutumatuks. Artiklis 75 nimetatud omandatud pensioniõigusi ei tohi segi ajada väidetava õigusega saada kindlaksmääratud pensionisummat.

144 Seda samasuguse penisoni reegli tõlgendust ei lükka ümber rakendusmeetmete põhjendus 7, millele hagejad viitavad. Nimelt piirdub see põhjendus täpsustusega, et enne parlamendiliikmete põhimääruse jõustumist omandatud pensioniõigused on tagatud pärast seda kuupäeva. Seevastu ei ole selles põhjenduses märgitud, et nende pensionide suurust ei saa kas neid suurendades või vähendades muuta. Seega leiab selles põhjenduses üksnes kinnitamist artikli 75 lõike 1 esimese lõigu sisu koostoimes III lisa artikli 2 lõikega 1.

145 Seda tõlgendust ei lükka ümber ka artikli 75 lõike 2 esimene lause. On tõsi, et selles sättes on ette nähtud, et „enne põhimääruse jõustumise kuupäeva eelnimetatud III lisa alusel omandatud vanaduspensioni õigused säilivad“. Sarnaselt rakendusmeetmete põhjendusele 7 ei ole nimetatud artikli 75 lõike 2 esimeses lauses siiski märgitud, et vanaduspensioni summat ei või selle saajate kasuks või kahjuks muuta. Lisaks, nagu nähtub eespool punktidest 132 ja 133, toob artikli 75 süstemaatiline tõlgendamine igal juhul kaasa selle, et selle lõige 2 ei ole kohaldatav endiste parlamendiliikmete suhtes, nagu eespool punktis 135 mainitud hagejad, kes hakkasid vanaduspensioni saama enne 14. juulit 2009.

146 Vastupidi sellele, mida väidavad hagejad eespool punktis 124 esitatud õigusvastasuse vastuväites, ei kaasne selle tõlgendusega ka parlamendiliikmete põhimääruse artikli 28 rikkumist. Nimelt, nagu Euroopa Parlament õigesti märkis, piisab, kui tõdeda, et parlamendiliikmete põhimääruse artikkel 28 on selle enda sõnastuse kohaselt kohaldatav üksnes pensioniõiguste suhtes, mille parlamendiliikmed on omandanud „vastavalt siseriiklikele õigusnormidele“. Käesoleval juhul ei ole hagejate vanaduspensione omandatud aga mitte riigisisese skeemi, vaid III lisa sätete alusel. Lisaks tunnistavad hagejad ise oma menetlusdokumentides, et nende pensione ei maksa mitte Itaalia Vabariik, vaid Euroopa Parlament. Parlamendiliikmete põhimääruse artikkel 28 ei ole seega hagejate pensionidele kohaldatav, kuna need pensionid kuuluvad liidu pensioniskeemi, mitte riigisisese pensioniskeemi alla. Hagejate õigusvastasuse vastuväide tuleb tagasi lükata.

147 Lõpuks tõdeb Üldkohus, et praktikas on leidnud kinnitust, et III lisa artikli 2 lõike 1 alusel makstud pensionide summa ei ole muutumatu. Nimelt vastuseks Üldkohtu kirjalikele küsimustele märkis Euroopa Parlament tõenditele tuginedes, et enne otsuse nr 14/2018 vastuvõtmist oli Itaalias valitud kümmekonna Euroopa Parlamendi endise liikme vanaduspensioni summat juba vähendatud, et võtta arvesse saadikutekoja juhatuse otsust nr 210/2017. Euroopa Parlament täpsustas, samuti selle kohta tõendeid esitades, et vanaduspensionide tase Euroopa Parlamendi teatud endistel liikmetel, kes valiti Itaalias, aastatel 2002–2005 vastupidi tõusis, kohaldades parlamendiliikme toetuse summa tõusu, mille otsustas saadikutekoja juhatus.

c) Nende hagejate olukord, kes on hõlmatud rakendusmeetmete artikli 75 lõikega 2

148 Arvestades eespool punktides 129–134 esitatud kaalutlusi, on artikli 75 lõige 2 kohaldatav üksnes kohtuasjade T-390/19, T-393/19, T-404/19, T-406/19, T-407/19, T-411/19, T-413/19, T-417/19, T-425/19, T-430/19, T-436/19, T-441/19, T-442/19, T-444/19, T-445/19, T-452/19 ja T-465/19 hagejate suhtes.

149 Siinkohal tuleb meenutada, et artikli 75 lõikes 2 on sätestatud järgmist:

„Enne põhimääruse jõustumise kuupäeva eelnimetatud III lisa alusel omandatud vanaduspensioni õigused säilivad. Isikutele, kes on omandanud õigused nimetatud pensioniskeemi alusel, makstav pension arvutatakse eelnimetatud III lisa kohaldamisel omandatud õiguste alusel, kui nad vastavad asjaomase liikmesriigi õiguse vastavate sätetega kehtestatud tingimustele ja on esitanud eelnimetatud III lisa artikli 3 lõikes 2 osutatud taotluse.“

150 Artikli 75 lõike 2 esimest lauset ei saa tõlgendada nii, et see tagab asjaomaste Euroopa Parlamendi endiste saadikute pensionisumma muutumatuse. Nimelt ei ole artikli 75 lõikega 2 tagatud omandatud õigus, mis vastab vanaduspensioni summale, mis on lõplik ega kuulu läbivaatamisele.

151 Tegelikult piirdus Euroopa Parlament, kui ta märkis, et „[e]nne põhimääruse jõustumise kuupäeva eelnimetatud III lisa alusel omandatud vanaduspensioni õigused säilivad“, selle kinnitamisega, et kõik pensioniõigused, mis on omandatud kuni 14. juulini 2009 tehtud sissemaksete alusel, säilivad pärast seda kuupäeva. Eespool punktidest 142–144 ning 146 ja 147 nähtub, et nimetatud omandatud õigused on üksnes alus pensionisumma arvutamisele. Seevastu ei saa väljendit „omandatud õigused“ mõista nii, et see tähendab nende pensionide summa arvutamisel lõplikku ja muutmatut tulemust.

152 Lisaks võimaldab see märkus eristada ka rakendusmeetmete artikli 49 ja artikli 75 lõike 2 vastavat kohaldamisala endiste parlamendiliikmete puhul, kes ei olnud 14. juuliks 2009 veel oma vanaduspensioni saama hakanud.

153 Nagu hagejad ja Euroopa Parlament põhjendatult selgitavad, kuuluvad alates parlamendiliikmete põhimääruse jõustumisest omandatud pensioniõigused eranditult rakendusmeetmete artikli 49 kohaldamisalasse. Kuni selle kuupäevani omandatud vanaduspensioniõigusi reguleerivad üksnes artikli 75 lõige 2 ja III lisa. Nende sätete alusel ei ole seega alates 14. juulist 2009 enam võimalik pensioniõigusi omandada. Sellest tulenevad kaks järjestikust pensioniskeemi, mis hõlmavad kahte liiki pensioniõigusi: kuni 14. juulini 2009 artikli 75 ja III lisa alusel omandatud vanaduspensioni õigused ning alates 14. juulist 2009 rakendusmeetmete artikli 49 alusel omandatud vanaduspensioni õigused. Selles aspektis ei ole poolte vahel vaidlust, et endised parlamendiliikmed, keda pensioniskeemide kumuleerimine puudutab, saavad kahte erinevat pensioni ning et vähendati üksnes selle vanaduspensioni summat, mis on reguleeritud artikli 75 lõikega 2 ja III lisaga.

154 Täpsustades, et kuni põhimääruse jõustumiseni omandatud vanaduspensioni õigused säilivad pärast seda kuupäeva, on artikli 75 lõike 2 esimeses lauses seega kaudselt, kuid kooskõlas rakendusmeetmete artikliga 49 märgitud, et see tagatis ei saa puudutada uusi vanaduspensioni õigusi, mis on omandatud pärast seda kuupäeva, kuna just nimelt selline omandamine ei ole õiguslikult enam võimalik. Seevastu ei saa kõikidel eespool esitatud põhjustel artikli 75 lõike 2 esimest lauset tõlgendada nii, et sellega on kinnitatud, et vanaduspensionide summa on muutumatu.

155 Seejärel tuleb märkida, et artikli 75 lõike 2 teise lause esimeses osas on märgitud, et vanaduspensioni summa arvutatakse, kohaldades III lisas kehtestatud norme. Selle lause teises osas on lisaks nõutud, et täidetud on kaks nõuet: järgitud on pensioni määramise valdkonnas kohaldatavaid asjakohaseid riigisiseseid õigusnorme ja esitatud on selle pensioni maksmise taotlus.

156 Üldkohus märgib, et artikli 75 lõike 2 teises lauses on selgelt eristatud „omandatud vanaduspensioni õigusi“ „pensionidest“. Esiteks on ilmne, et omadussõna „omandatud“ ei ole seostatud sõnaga „pensionid“, mis näib kinnitavat, et nende summa muutmine ei ole võimatu. Teiseks on need pensionid küll kindlaks määratud nende „omandatud vanaduspensioni õiguste“ alusel, kuid seda tehakse III lisaga kindlaks määratud arvutusreegleid „kohalda[des]“. Selles suhtes on artikli 75 lõike 2 teises lauses viidatud III lisale, seega kaudselt selle lisa artikli 2 lõikele 1. Järelikult tuleb viidata eespool

punktides 138–141 esitatud kaalutlustele, mille kohaselt on Euroopa Parlamendil kohustus – tingimusel, et järgitakse liidu õiguse kõrgemalseisvaid norme – kohaldada asjaomase liikmesriigi õigusega kehtestatud pensionide taset ja tingimusi käsitlevaid norme.

157 Mis puudutab artikli 75 lõike 2 teises lauses nimetatud kahte täiendavat nõuet, siis piisab, kui tõdeda, et nende eesmärk ei ole – nagu väidavad hagejad – seada nende „omandatud õiguste“ väidetavale kaitsele tingimusi selles tähenduses, et pensionisummat ei saa muuta, vaid et nendest nõuetest sõltub nende pensionide tegelik saamine. Nimelt ainult juhul, kui endine parlamendiliige vastab asjaomase liikmesriigi riigisisestes õigusaktides sätestatud tingimustele ja kui ta on esitanud ka III lisa artikli 3 lõikes 2 ette nähtud maksmise taotluse, on tal õigus saada pensioni. Need nõuded ei ole seega seotud vanaduspensionide summa muutumatuse tagatisega.

158 Üldkohus tõdeb lõpuks, et III lisas ette nähtud kohustuse eest kohaldada asjaomase liikmesriigi õiguses kindlaks määratud vanaduspensioni taset ja tingimusi käsitlevaid norme on ainuisikuliselt vastutav Euroopa Parlament. Seevastu kohustus järgida neid kahte nõuet, mida on kirjeldatud eespool punktis 157, kehtib üksnes nende pensionide saajatele.

d) Järeldus

159 Käesoleval juhul ei ole Euroopa Parlament artiklit 75 ega III lisa artikli 2 lõiget 1 muutnud. Need sätted on jäänud muutumatuks. Samuti ei seadnud Euroopa Parlament kahtluse alla vanaduspensioni õigusi, mille hagejad olid omandanud enne 14. juulit 2009.

160 Konkreetselt piirdus Euroopa Parlament artikli 75 ja III lisa artikli 2 lõike 1 alusel sellega, et ta kohandas hagejate vanadus- või toitjakaotuspensionide taset ja tingimusi, et võtta arvesse otsuses nr 14/2018 kehtestatud uusi arvutusreegleid. Nii muudeti üksnes nende vanadus- või toitjakaotuspensionide summade arvutamise reegleid, kohaldades otsuse nr 14/2018 uusi sätteid. Pealegi ei ole hagejad väitnud, et Euroopa Parlament kohaldas otsuse nr 14/2018 norme valesti.

161 Lisaks tõdeb Üldkohus võrdluseks, et kohtupraktikas on pensionisumma muutmise võimalusega Euroopa avaliku teenistuse kohtuvaidlustes juba nõustutud. Kohtupraktika kohaselt tuleb selgelt eristada pensioniõiguse kindlaksmääramist ja sellest tulenevate hüvitiste maksmist. Seega kohtupraktika kohaselt ei rikuta omandatud õigusi pensioni kindlaksmääramisega seoses, kui tegelikult makstud summade muutmine tuleneb selliste õigus- või haldusnormide muutmisest, mis ei kahjusta pensioniõigust kui sellist (vt selle kohta 29. novembri 2006. aasta kohtuotsus Campoli *vs*. komisjon, T-135/05, EU:T:2006:366, punktid 79 ja 80 ning seal viidatud kohtupraktika).

162 Eeltoodud kaalutlusi arvestades on Euroopa Parlament täitnud oma artiklist 75 ja III lisa artikli 2 lõikest 1 tuleneva kohustuse, kohaldades otsuse nr 14/2018 norme ning võttes sellest tulenevalt vastu vaidlustatud otsused. Küsimust, kas selline otsuse nr 14/2018 normide kohaldamine Euroopa Parlamendi poolt rikub muid artikli 75 või III lisa normidest kõrgemalseisvaid liidu norme või mitte, analüüsitakse neljanda väite raames.

163 Kõigist neist asjaoludest tuleneb, et Euroopa Parlament võis vaidlustatud otsuste vastuvõtmisel õiguspäraselt tugineda artiklile 75 ja III lisa normidele, ilma et ta oleks rikkunud nende sätteid.

164 Järelikult tuleb teine väide tagasi lükata.

3. Kolmas väide, et otsuse nr 14/2018 kvalifitseerimisel on rikutud õigusnormi ja rakendusmeetmete artikli 75 lõikes 2 ette nähtud „seaduse reservatsiooni“ on vääralt kohaldatud

165 Kolmanda väite põhjendamiseks kinnitavad hagejad, et artikli 75 lõige 2 viitab üksnes „seaduse“ vormis vastu võetud riigisisesele õigusele. Selle seadusandjale kuuluva valdkonnaga on püütud parlamendiliikmete individuaalsest kaitsest enamgi kaitsta seadusandlikku funktsiooni. Otsus nr 14/2018 on aga üksnes lihtne saadikutekoja siseotsus, millel ei ole seadusjõudu. Seetõttu on otsus nr 14/2018 kohaldatav üksnes nende isikute suhtes, kelle suhtes saadikutekojal on reguleerimispädevus ning kelleks on tema töötajad ja selle koja liikmed, kes on ametis kuni nende mandaadi lõppemiseni.

166 Hagejad väidavad samuti, et artikli 75 lõikes 2 sisalduv viide „liikmesriigi õigusele“ puudutab üksnes tingimusi, mille asjaomane liikmesriik on kehtestanud selleks, et Euroopa Parlamendi endine liige saaks õiguse vanaduspensionile. Hagejad leiavad seevastu, et see viide ei võimalda Euroopa Parlamendil muuta nende vanaduspensionide arvutamise meetodeid.

167 Lõpuks on vaidlustatud otsustega rikutud harta artiklit 17 ning Roomas 4. novembril 1950 allkirjastatud Euroopa inimõiguste ja põhivabaduste kaitse konventsiooni (edaspidi „EIÕK“) esimese lisaprotokolli artiklit 1. Nimelt on nende sätetega tagatud, et kelleltki ei või võtta tema omandit muidu kui „seaduses“ ette nähtud tingimustel.

168 Euroopa Parlament palub kolmanda väite põhjendamatuse tõttu tagasi lükata.

169 Sissejuhatuseks tuleb osas, milles hagejad heidavad Euroopa Parlamendile ette nende omandiõiguse rikkumist, kuna nende pensionisumma vähendamist ei olnud ette nähtud „seadusega“, tõdeda, et see argument kattub neljanda väite raames esitatud argumentidega. Seega arutatakse seda selle raames.

170 Seejärel tuleb kolmas väide edutuse tõttu tagasi lükata neid hagejaid puudutavas osas, keda on nimetatud eespool punktis 135. Nimelt, nagu on märgitud teise väite raames ja eelkõige eespool punktis 135, ei kuulu need hagejad mitte artikli 75 lõike 2, vaid artikli 75 lõike 1 esimese lõigu kohaldamisalasse, kuna nad hakkasid oma pensioni saama enne parlamendiliikmete põhimääruse jõustumist. Järelikult ei saa artikli 75 lõike 2 võimalik rikkumine Euroopa Parlamendi poolt mingil juhul kaasa tuua neid hagejaid puudutavate vaidlustatud otsuste tühistamist.

171 Kolmanda väite analüüsimine piirdub seega ainult hagejatega, keda on nimetatud eespool punktis 148 ning kelleks on hagejad kohtuasjades T-390/19, T-393/19, T-404/19, T-406/19, T-407/19, T-411/19, T-413/19, T-417/19, T-425/19, T-430/19, T-436/19, T-441/19, T-442/19, T-444/19, T-445/19, T-452/19 ja T-465/19.

172 Artikli 75 lõike 2 teises lauses on ette nähtud:

„Isikutele, kes on omandanud õigused nimetatud pensioniskeemi alusel, makstav pension arvutatakse eelnimetatud III lisa kohaldamisel omandatud õiguste alusel, kui nad vastavad asjaomase liikmesriigi õiguse vastavate sätetega kehtestatud tingimustele ja on esitanud eelnimetatud III lisa artikli 3 lõikes 2 osutatud taotluse.“

173 Nagu on märgitud eespool punktides 155–157, on artikli 75 lõike 2 teises lauses esiteks eristatud arvutamise meetodeid nende vanaduspensionide summade puhul, mis on reguleeritud üksnes III lisa artikli 2 lõikega 1, ja teiseks nende pensionide tegelikuks maksmiseks täitmisele kuuluvaid nõudeid, mis eelkõige tähendab, et täidetud on „asjaomase liikmesriigi õiguse vastavate sätetega kehtestatud tingimus[ed]“. Lisaks nähtub eespool punktist 158, et nende nõuete järgimise kohustus on pensionisaajatel, mitte Euroopa Parlamendil.

174 Esiteks, isegi kui eeldada, et artikli 75 lõike 2 teises lauses kasutatud mõiste „liikmesriigi õigus“ puudutaks üksnes riigisiseseid seadusandlikke akte, ei ole käesolevas asjas igal juhul oluline, et otsus nr 14/2018 ei ole Itaalia õiguse kohaselt „seaduse“ vormis. Nimelt ei ole otsuse nr 14/2018 eesmärk hagejate endi sõnul muuta nõudeid, mis on vanaduspensioni tegeliku saamise eelduseks: näiteks sellisesse seadusjärgsesse ikka jõudmine, millest alates endisel parlamendiliikmel on õigus oma vanaduspensioni saada, või nõue mitte täita teatavaid ametiülesandeid, mille Itaalia seadusandja on tunnistanud pensioni saamisega ühitamatuks. Nagu hagejad ise märgivad ja nagu on näha selle pealkirjast „Eluaegsete pensionide summa ja eluaegse pensioni *pro rata* pensionimaksele vastava osa summa ning toitjakaotuspensionide summa uuesti kindlaksmääramine […]“, kohandati otsusega nr 14/2018 pelgalt vanaduspensionide arvutusmeetodeid.

175 Teiseks ei ole III lisa artikli 2 lõikes 1, mis reguleerib just nimelt nende pensionide summa arvutamist viitega asjaomase liikmesriigi õigusele, täpsustatud, et liikmesriigi õigus peab olema „seaduse“ vormis. Veel laiemalt vaadates ei viita ükski III lisa säte asjaomase liikmesriigi „õigusaktidele“.

176 Järelikult põhineb käesolev väide artikli 75 lõike 2 ilmselgelt vääral tõlgendusel, kuna selles sättes, nagu ka artikli 75 lõikes 1, ei nõuta, et pensionide arvutamise meetodid oleks kehtestatud asjaomase liikmesriigi õiguses „seadusega“. Seega ei oma tähtsust asjaolu, et otsust nr 14/2018 ei võetud vastu seaduse vormis.

177 Järelikult tuleb kolmas väide tagasi lükata.

4. Neljas väide, et on rikutud mitut liidu õiguse üldpõhimõtet

178 Neljas väide koosneb kolmest osast. Esimene puudutab õiguskindluse, õiguspärase ootuse kaitse ja omandiõiguse põhimõtte rikkumist. Teine väiteosa puudutab proportsionaalsuse põhimõtte rikkumist. Kolmanda väiteosa ese on võrdse kohtlemise põhimõtte rikkumine.

179 Sissejuhatuseks tõdeb Üldkohus, et nagu Euroopa Parlament sisuliselt väidab, on ta kohustatud rakendusmeetmete artikli 75 ning kulude hüvitamise ja toetuste maksmise eeskirja III lisa alusel arvutama ja vajaduse korral ajakohastama nende sätete kohaldamisalasse kuuluvatele ja Itaalias valitud Euroopa Parlamendi endistele liikmetele makstava pensioni summa, tehes seda otsuse nr 14/2018 alusel seni, kuni see riigisisene otsus on jõus – mida ta praegu on –, kui seda ei ole kehtetuks ega tühiseks tunnistanud saadikutekoda või tühistanud Consiglio di giurisdizione della Camera dei deputati (saadikutekoja justiitsnõukogu).

180 Euroopa Parlament kui liidu institutsioon on rakendusmeetmete artikli 75 ja III lisa artikli 2 lõike 1 rakendamisel siiski harta artikli 51 lõike 1 kohaselt kohustatud järgima selle sätteid. See kehtib esiteks vaatamata asjaolule, et otsuse nr 14/2018 vastuvõtmisel ei rakendanud saadikutekoda liidu õigust ega olnud seega kohustatud järgima hartas sisalduvaid sätteid, ning teiseks, nagu Euroopa Kohus lepingulises kontekstis rõhutas (16. juuli 2020. aasta kohtuotsus ADR Center *vs.* komisjon, C-584/17 P, EU:C:2020:576, punkt 86), isegi siis, kui Itaalia õigus ei anna samu tagatisi kui need, mis on ette nähtud hartas ja liidu õiguse põhimõtetega.

181 Järelikult selleks, et teha kindlaks hagejate pensionide summad, oleks Euroopa Parlament saanud ennast vabastada saadikutekoja endiste liikmete pensionide arvutamise meetodite kohaldamisest, nagu need on ette nähtud otsuses nr 14/2018, üksnes siis, kui otsuse nr 14/2018 normide kohaldamine oleks toonud kaasa harta või liidu õiguse üldpõhimõtete rikkumise (vt selle kohta analoogia alusel 5. aprilli 2016. aasta kohtuotsus Aranyosi ja Căldăraru, C-404/15 ja C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, punkt 88; 25. juuli 2018. aasta kohtuotsus Minister for Justice and Equality (kohtusüsteemi puudused), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, punktid 59, 73 ja 78, ning 25. juuli 2018. aasta kohtuotsus Generalstaatsanwaltschaft (kinnipidamistingimused Ungaris), C-220/18 PPU, EU:C:2018:589, punkt 59).

182 Neil asjaoludel ja võttes arvesse, et Üldkohus ei ole pädev otseselt hindama otsuse nr 14/2018 õiguspärasust ja eelkõige selle kooskõla hartaga, on ta käesolevas asjas hagejate argumente arvesse võttes üksnes pädev analüüsima, kas selles riigisiseses otsuses ette nähtud uute arvutusmeetodite kohaldamine Euroopa Parlamendi poolt tõi kaasa harta sätete ja õiguse üldpõhimõtete rikkumise selle institutsiooni poolt, nagu hagejad väidavad.

a) Neljanda väite esimene osa, mis puudutab õiguskindluse, õiguspärase ootuse kaitse ja omandiõiguse põhimõtte rikkumist

183 Esimeses väiteosas märgivad hagejad, et vaidlustatud otsused kahjustavad nende omandatud õiguste muutumatust ja õiguspärast ootust, mille tekitas nende mandaadi jooksul kehtinud õiguslik raamistik. Täpsemalt eiras Euroopa Parlament õiguskindluse ja õiguspärase ootuse kaitse põhimõtteid, kui ta leidis, et otsus nr 14/2018 on hagejate pensioniskeemide suhtes automaatselt kohaldatav. Hagejate sõnul tuleneb vastupidi kohtupraktikast, eelkõige 18. oktoobri 2011. aasta kohtuotsusest Purvis *vs.* parlament (T-439/09, EU:T:2011:600), et pensioniõiguste süsteemi ebasoodsamaks muutvad meetmed ei saa mõjutada omandatud õigusi. Lisaks muutis Euroopa Parlament neid omandatud õigusi tagasiulatuvalt ja täiesti ettearvamatult. Lisaks, kuna hagejad omandasid oma pensioniõigused kulude hüvitamise ja toetuste maksmise eeskirja alusel, on nad nüüd kolmandad isikud ning neile seega ei kohaldu Euroopa Parlamendi ja saadikutekoja reguleerimispädevus. Peale selle olgu märgitud, et kuna pensioniskeem, nagu see oli loodud III lisaga, hõlmas parlamendiliikmete vabatahtlikku valikut sellega liituda, muudab vaidlustatud otsustega pensioniõiguste riive veelgi raskemaks õiguspärase ootuse kaitse põhimõtte rikkumise.

184 Vastuseks Üldkohtu kirjalikule küsimusele väitsid hagejad samuti, et artikkel 75 ja III lisa artikli 2 lõige 1 on õigusvastased, kui neid kahte sätet tuleb tõlgendada nii, et need lubavad Euroopa Parlamendil õiguskindluse ja õiguspärase ootuse kaitse põhimõtteid rikkudes võtta meetmeid, millel on tagasiulatuv mõju lõplikult omandatud pensioniõigustele.

185 Hagejad väidavad lisaks, et vaidlustatud otsused rikuvad pensionide vähendamise kaudu, mis otsustega kaasneb, nende omandiõigust, ilma et käesoleval juhul õigustaks seda mingi üldine huvi või et seda üldist huvi oleks Euroopa Parlament isegi maininud. Peale selle ei analüüsitud vaidlustatud otsustes hagejatele pandud finantskoormust ega kaalutud asjaomaseid huve. Vaidlustatud otsustega on seega rikutud harta artiklit 17, nähes hagejate pensioniskeemide tagasiulatuva muutmise ette ilma, et seda põhjendataks õiguspärase eesmärgiga.

186 Euroopa Parlament palub neljanda väite esimese osa põhjendamatuse tõttu tagasi lükata.

1) Etteheide, et on rikutud õiguskindluse põhimõtet

187 Õiguskindluse põhimõte, mis kuulub liidu õiguse üldpõhimõtete hulka, nõuab, et õigusnormid oleksid selged ja täpsed, ning selle eesmärk on tagada liidu õigusega reguleeritud õiguslike olukordade ja suhete ettenähtavus (vt selle kohta 18. oktoobri 2011. aasta kohtuotsus Purvis *vs.* parlament, T-439/09, EU:T:2011:600, punkt 65 ja seal viidatud kohtupraktika).

188 Hagejate esitatud õigusvastasuse vastuväidet tuleb analüüsida, tehes kindlaks, kas artikliga 75 ja III lisa artikli 2 lõikega 1 on Euroopa Parlamendil lubatud võtta meetmeid, millel on tagasiulatuv mõju lõplikult omandatud pensioniõigustele, isegi kui selline tõlgendus rikub õiguskindluse põhimõtet, nagu nad väidavad.

189 See õigusvastasuse vastuväide tuleb tagasi lükata, kuna see lähtub ekslikust eeldusest, et Euroopa Parlamendil on õigus omandatud vanaduspensioni õigusi muuta. Sellist pädevust ei anna talle ei artikkel 75 ega III lisa artikli 2 lõige 1. Vastupidi, need sätted nõuavad nende omandatud vanaduspensioni õiguste austamist.

190 See ei tähenda siiski, et nende pensionide summa määrati lõplikult kindlaks enne parlamendiliikmete põhimääruse jõustumist ja et see on muutumatu.

191 Nimelt, nagu nähtub teise väite analüüsi raames esitatud kaalutlustest eespool punktides 126–161, tuleb „omandatud pensioniõigusi“ ja „pensione“ eristada „pensionisummast“. Kui „pensioniõigused“ on lõplikult omandatud ja neid ei saa muuta ning kui pensione makstakse edasi, ei takista miski pensionide summa kohandamist seda kas suurendades või vähendades. Vastupidi, võttes arvesse artikli 75 sätteid ja samasuguse pensioni reeglit, on Euroopa Parlamendil kohustus arvutada nimetatud vanaduspensioni summa, kohaldades samu pensionide taseme ja tingimustega seotud norme, nagu on asjaomase liikmesriigi õigusega kindlaks määratud.

192 Hagejad ei ole seega tõendanud, et artikliga 75 ja III lisa artikli 2 lõikega 1 on rikutud õiguskindluse põhimõtet. Õigusvastasuse vastuväide on seega põhjendamatu.

193 Seejärel tuleb kontrollida, kas vaidlustatud otsuste vastuvõtmisega nende sätete alusel rikuti õiguskindluse põhimõtet.

194 Teise väite analüüsist nähtub, et artiklis 75 on selgelt ja täpselt ette nähtud, et vanaduspensioni summa arvutatakse vastavalt III lisa artikli 2 lõike 1 normidele, milles on kehtestatud samasuguse pensioni reegel ning milles on sätestatud, et „[vanaduspensioni] pensioni tase ja tingimused on samasugused“ nagu selle pensioni tase ja tingimused, mida makstakse käesoleval juhul saadikutekoja liikmetele.

195 Need normid, mida ei ole parlamendiliikmete põhimääruse jõustumisest alates muudetud, näevad seega sõnaselgelt ette võimaluse, et vanaduspensionide summat muudetakse, kas seda suurendades või vähendades, et võtta arvesse asjaomase liikmesriigi õiguse asjakohaseid muudatusi. Lisaks tuleb meenutada, et teise väite analüüsimisel järeldati, et vaidlustatud otsuste vastuvõtmine oli kooskõlas artikli 75 ja III lisa artikli 2 lõike 1 sätetega.

196 Akti tagasiulatuvalt kohaldamine ilma, et oleks rikutud õiguskindluse põhimõtet, eeldab, et kas akti sõnastuses või selle eesmärgis on toodud piisavalt selge viide, mis võimaldab järeldada, et see akt ei reguleeri ainult tulevikku (vt selle kohta 17. juuli 2014. aasta kohtuotsus Panasonic Italia jt, C-472/12, EU:C:2014:2082, punkt 57 ja seal viidatud kohtupraktika).

197 On tõsi, et vaidlustatud otsused võeti vastu 11. aprillil 2019 ja kohtuasjas T-465/19 L. A. Florio puhul 11. juunil 2019 ning et nende tagajärjed kehtisid enne neid kuupäevi ehk 1. jaanuarist 2019. Siiski ei ole need asjaolud iseenesest piisavad, et tõendada, et Euroopa Parlament rikkus õiguskindluse põhimõtet, kui ta kohaldas alates sellest kuupäevast uusi pensionide summasid.

198 Asjaolu, et hagejate pensionide summasid on alates 1. jaanuarist 2019 muudetud, on seletatav Euroopa Parlamendil III lisa artikli 2 lõike 1 alusel oleva kohustusega kohaldada pensionidele samu tingimusi, nagu on kindlaks määratud asjaomase liikmesriigi õiguses. Nende pensionide arvutamise uute normide kohaldamise alguspunkti kindlaksmääramine kuulub aga vaieldamatult nende „tingimuste“ hulka.

199 Sellega seoses tuleneb otsuse nr 14/2018 artikli 1 lõikest 1 sõnaselgelt, et „[a]lates 1. jaanuarist 2019 arvutatakse [pensionide] summa käesolevas otsuses ette nähtud uute tingimuste kohaselt“.

200 Järelikult ei olnud hagejatel III lisa artikli 2 lõike 1 alusel alates 1. jaanuarist 2019 enam õigust taotleda oma pensioni saamist, nagu see oli arvutatud enne seda kuupäeva. Vastupidi, alates 1. jaanuarist 2019 olid tasumisele kuuluvad ja makstavad ainult pensionid, mille summat kohandati otsuses nr 14/2018 kehtestatud norme järgides.

201 Oleks muidugi olnud eelistatav, et vaidlustatud otsused võetaks vastu enne 1. jaanuari 2019, mitte pärast seda kuupäeva. Siiski ei oma see asjaolu käesolevas asjas tähtsust. Kohustus kohaldada alates sellest kuupäevast hagejate pensionide arvutamise uusi norme ei tulene mitte vaidlustatud otsustest,

vaid III lisa artikli 2 lõikest 1. Selles suhtes on vaidlustatud otsustes tehtud üksnes järeldused, mis tulenevad otse III lisa artikli 2 lõikest 1, ning need tähendavad seega, et ajavahemikul 1. jaanuarist 2019 kuni nende vastuvõtmise kuupäevani 11. aprillil 2019 ja 11. juunil 2019 alusetult makstud summad tuleb tagasi maksta.

202 Nendest asjaoludest nähtub, et hagejad ei ole tõendanud, et käesolevas asjas rikuti õiguskindluse põhimõtet. Nimelt nägid III lisa normid ette, et hagejate uued pensionide summad jõustuvad 1. jaanuaril 2019. III lisa normid on aga suures osas varasemad kui 1. jaanuar 2019, mitte sellele kuupäevale järgnevad. Lisaks ei ole hagejad väitnud ja ükski toimikus sisalduv tõend ei tõenda seda, et Euroopa Parlament oleks neid uusi summasid kohaldanud enne 1. jaanuari 2019, see tähendab enne otsuses nr 14/2018 selleks määratud kuupäeva. Lõpuks, nagu on märgitud eespool punktis 17, teavitas Euroopa Parlament 2019. aasta jaanuaris hagejaid otsuse nr 14/2018 normide võimalikust kohaldamisest nende suhtes. Samuti, nagu on märgitud eespool punktis 19, kinnitas Euroopa Parlament 2019. aasta veebruaris hagejatele, et see otsus on nende olukorrale automaatselt kohaldatav. Nii toimides anti hagejatele enne vaidlustatud otsuste vastuvõtmist teada nende pensionisumma arvutamise normide muutmisest.

203 Seda järeldust ei lükka ümber 18. oktoobri 2011. aasta kohtuotsus Purvis *vs.* parlament (T-439/09, EU:T:2011:600), millele hagejad viitavad. Sellega seoses tuleb esiteks tõdeda, et selle kohtuasja hageja ei olnud veel oma pensioniõigust omandanud. Teiseks ei kaevanud nimetatud hageja mitte mingisuguse pensionisumma vähendamise üle, vaid selle üle, et jäeti rahuldamata tema taotlus saada täiendavat pensioni osaliselt ühekordse väljamaksena. Seega ei ole 18. oktoobri 2011. aasta kohtuotsuse Purvis *vs.* parlament (T-439/09, EU:T:2011:600) asjaolud käesolevate hagide hagejate olukorraga seotud. Lisaks, kuna viimased järeldavad sellest kohtuotsusest, et omandatud pensioniõigusi ei saa rikkuda, siis piisab, kui meenutada, et Euroopa Parlament austas nende omandatud pensioniõigusi, nagu on märgitud eelkõige eespool punktis 191, ning et muudetud on üksnes nende pensionisummat.

204 Seega tuleb esimene etteheide õiguskindluse põhimõtte rikkumise kohta tagasi lükata.

2) Etteheide, et on rikutud õiguspärase ootuse kaitse põhimõtet

205 Väljakujunenud kohtupraktikast tuleneb, et õigus nõuda õiguspärase ootuse kaitset laieneb igale isikule, kes on olukorras, kus liidu haldusasutus on temas tekitanud põhjendatud lootuse. Selliseid lootusi tekitada võivaks kinnituseks on täpne, tingimusteta ja ühtelangev teave, mis pärineb volitatud ja usaldusväärsetest allikatest. Kui aga haldusasutus ei ole isikule täpseid kinnitusi andnud, ei saa see isik selle põhimõtte rikkumisele tugineda. Viimaks peavad antud kinnitused olema kooskõlas kohaldatavate õigusnormidega (vt selle kohta 3. detsembri 2019. aasta kohtuotsus Tšehhi Vabariik *vs.* parlament ja nõukogu, C-482/17, EU:C:2019:1035, punkt 153 ja seal viidatud kohtupraktika).

206 Kõigepealt tuleb eespool punktides 189–191 esitatud põhjustega sarnastel põhjustel tagasi lükata hagejate õigusvastasuse vastuväide, et kui artiklit 75 ja III lisa artikli 2 lõiget 1 tuleb tõlgendada nii, et need lubavad Euroopa Parlamendil võtta meetmeid, millel on tagasiulatuv mõju lõplikult omandatud pensioniõigustele, siis rikub selline tõlgendus õiguspärase ootuse kaitse põhimõtet.

207 See õigusvastasuse väide põhineb ekslikul eeldusel, et Euroopa Parlamendil on lubatud muuta omandatud pensioniõigusi, samas kui see nii ei ole. Artikli 75 ja III lisa artikli 2 lõike 1 alusel on lubatud muuta üksnes nende pensionide summat.

208 Peale selle ei ole hagejad tõendanud ega väitnud, et Euroopa Parlament oleks neile andnud muid kinnitusi kui see, mis on ette nähtud artiklis 75 ja III lisa artikli 2 lõikes 1. On aga ilmne, et need kaks artiklit ei näe ette hagejate pensionide summa muutumatust.

209 Nimelt selgus teise väite analüüsimisel eelkõige eespool punktides 138–141, et ainus täpne ja tingimusteta kinnitus, mille Euroopa Parlament hagejatele andis, seisneb selles, et neile tagatakse pension, mille tase ja tingimused on samasugused nagu selle pensioni tase ja tingimused, mida makstakse Euroopa Parlamendi liikme valimisriigi parlamendi alamkoja, käesoleval juhul saadikutekoja liikmetele.

210 Kohaldades vaidlustatud otsuste vastuvõtmisel täpselt otsuse nr 14/2018 norme, ei kaldunud Euroopa Parlament seega kõrvale kinnitusest, mille ta hagejatele andis, kui nad ühinesid III lisaga loodud pensioniskeemiga.

211 Seetõttu tuleb õiguspärase ootuse põhimõtte rikkumisele osutav teine etteheide tagasi lükata.

3) Etteheide, et on rikutud proportsionaalsuse põhimõtet

212 Kohtupraktika kohaselt on omandiõigus harta artikli 17 lõikes 1 sätestatud kujul liidu õiguse põhiõigus, mille järgimine on liidu õigusaktide seaduslikkuse tingimus. Lisaks on see säte, milles on ette nähtud igaühe õigus seaduslikul teel saadud omandile, õigusnorm, mille eesmärk on anda eraõiguslikele isikutele õigusi (vt selle kohta 23. mai 2019. aasta kohtuotsus Steinhoff jt *vs.* EKP, T-107/17, EU:T:2019:353, punkt 96 ja seal viidatud kohtupraktika).

213 Siiski tuleb meenutada, et harta artikli 17 lõikes 1 tagatud õigus omandile ei ole absoluutne õigus ja selle teostamisele võidakse kehtestada piiranguid, mis on põhjendatavad liidu taotletavate üldise huvi eesmärkidega. Seetõttu, nagu tuleneb ka harta artikli 52 lõikest 1, saab omandiõiguse kasutamisele seada piiranguid, tingimusel et need piirangud on ette nähtud seadusega, tegelikult vastavad taotletud üldise huvi eesmärkidele ega kujuta seda eesmärki silmas pidades ülemäärast ja lubamatut sekkumist, mis rikuks sel viisil tagatud õiguse olemust (vt selle kohta 13. juuni 2017. aasta kohtuotsus Florescu jt, C-258/14, EU:C:2017:448, punktid 51 ja 53 ning seal viidatud kohtupraktika).

214 Selleks et määrata kindlaks omandipõhiõiguse ulatus, tuleb harta artikli 52 lõikest 3 lähtudes võtta arvesse EIÕK esimese lisaprotokolli artiklit 1, mis tagab sellise õiguse (vt 13. juuni 2017. aasta kohtuotsus Florescu jt, C-258/14, EU:C:2017:448, punkt 49 ja seal viidatud kohtupraktika).

215 Käesolevas asjas tuleb märkida, et vaidlustatud otsustes on vastavalt samasuguse pensioni reeglile kohaldatud uut arvutusmeetodit, mis on hagejate vanadus- või toitjakaotuspensionidele kehtestatud otsusega nr 14/2018. Otsuse nr 14/2018 õiguspärasust Itaalia õiguse seisukohast saavad kontrollida üksnes Itaalia pädevad ametiasutused, samas kui liidu kohus peab kontrollima, kas Euroopa Parlament rikkus harta sätteid, kui ta kohaldas vaidlustatud otsustes selle otsuse norme (vt eespool punktid 62–65 ja punkt 182). Mis puudutab konkreetsemalt käesolevat etteheidet, et on rikutud harta artikli 17 lõikega 1 tagatud omandiõigust, siis tuleb tõdeda, et hagejad ei ole esitanud ühtegi konkreetset asjaolu selle kohta, et see õigus tagab erineva või isegi kõrgema kaitsetaseme kui Itaalia õigusega ette nähtud tagatised. Üldkohus tõdeb, et otsuse nr 14/2018 õiguspärasust analüüsitakse praegu Consiglio di giurisdizione della Camera dei deputatis (saadikutekoja justiitsnõukogu) ning Euroopa Parlament märkis kohtuistungil, et tulevikus kohaldab ta vastavalt samasuguse pensioni reeglile hagejate pensionidele Itaalia pädevate asutuste vastu võetud otsuse nr 14/2018 mis tahes muudatusi.

216 Käesoleval juhul on selge, et Euroopa Parlament ei jätnud hagejaid ilma osast oma pensioniõigustest, vaid piirdus sellega, et kohaldas nende pensionide summa vähendamist, mis on ette nähtud selles valdkonnas kohaldatavates õigusnormides. Lisaks esitas Euroopa Parlament vastuseks Üldkohtu kirjalikule küsimusele tabeli, milles on täpsustatud iga hageja puhul selle vähendamise ulatus. Euroopa Parlamendi edastatud andmete kohaselt jäävad vähendamise protsendid iga hageja isiklikust olukorrast olenevalt vahemikku 9%–65%. Nelja hageja puhul vähendati pensioni 50% või rohkem ning nende asjaomase pensioni uued summad jäid vahemikku 1569,14–1985,42 eurot. Tuleb tõdeda, et nende nelja hageja pensionid on seotud asjaomase endise parlamendiliikme mandaadiga, mille kestus on

vastavalt viis või kümme aastat, ning et vastavalt otsuse nr 14/2018 artikli 1 lõikele 2 kohaldatakse uut arvutusmeetodit individuaalsete sissemaksete alusel. Igal juhul ei esita hagejad üksikasjalikke ja individuaalseid argumente pensionisumma vähendamise ulatuse kohta, mis puudutab nende konkreetset juhtumit. Nad piirduvad sellega, et esitavad üldisemaid argumente, mille kohaselt omandiõigus välistab käesoleval juhul pensionide summa vähendamise, kuna sellel on väidetavalt tagasiulatuv jõud ja väidetavalt puudub ülekaalukas üldine huvi. Lisaks olgu märgitud, et liidu akti õiguspärasuse hindamisel põhiõiguste seisukohast ei saa mingil juhul tugineda väidetele, mis käsitlevad selle akti tagajärgi konkreetsel üksikjuhul (vt selle kohta 8. septembri 2020. aasta kohtuotsus komisjon ja nõukogu *vs.* Carreras Sequeros jt, C-119/19 P ja C-126/19 P, EU:C:2020:676, punkt 153 ja seal viidatud kohtupraktika).

217 Sellega seoses tuleb lisada järgmist.

218 Juba on otsustatud, et juhul kui õigusakt näeb ette sellise sotsiaaltoetuse nagu vanadus– või toitjakaotuspensioni automaatse maksmise, tekivad isikutel, kes vastavad õigusaktis sätestatud tingimustele, harta artikli 17 kohaldamisalasse kuuluvad varalised huvid (vt selle kohta 13. juuni 2017. aasta kohtuotsus Florescu jt, C-258/14, EU:C:2017:448, punkt 50). Hagejate pensionid kuuluvad seega harta artikli 17 esemelisse kohaldamisalasse.

219 Peale selle olgu märgitud, et kuigi vaidlustatud otsustega ei võetud hagejatelt täielikult ja lihtsalt pensione ära, vähendavad need siiski pensionide summat. Selles mõttes piiravad vaidlustatud otsused hagejate omandiõigust (vt selle kohta EIK 1. septembri 2015. aasta otsus Da Silva Carvalho Rico *vs.* Portugal, CE:ECHR:2015:0901DEC001334114, punktid 31–33 ja seal viidatud kohtupraktika). Pealegi möönis Euroopa Parlament kohtuistungil sellise piirangu olemasolu.

220 Seega tuleb kontrollida, kas see piirang on kooskõlas hagejate omandiõiguse põhiolemusega, kas see piirang on ette nähtud seadusega, kas see vastab üldise huvi eesmärgile ja kas see piirang on sellel eesmärgil vajalik.

221 Sellega seoses ei ole asjaolul, et Euroopa Parlament seda kontrolli läbi ei viinud, käesolevas asjas kõnealuste kohtuasjade jaoks mingit mõju. Nimelt ei kujuta selline kontrollimine endast kohustuslikku menetlustoimingut, mida Euroopa Parlamendil oleks tulnud läbi viia enne vaidlustatud otsuste vastuvõtmist. Oluline on vaid see, et nende otsuste konkreetsed tagajärjed ei kahjustaks hagejate omandiõiguse põhiolemust.

222 Esiteks ei saa harta artikliga 17 tagatud omandiõigust tõlgendada nii, et see annab õiguse kindlaksmääratud summas pensionile (vt selle kohta 13. juuni 2017. aasta kohtuotsus Florescu jt, C-258/14, EU:C:2017:448, punkt 50 ja seal viidatud kohtupraktika).

223 Teiseks on hagejate omandiõiguse piirang käesolevas asjas ette nähtud seadusega.

224 Ühelt poolt põhinevad vaidlustatud otsused artiklil 75 ja III lisa artikli 2 lõikel 1. Sellega seoses on eespool punktis 195 märgitud, et III lisa norme ei ole pärast parlamendiliikmete põhimääruse jõustumist muudetud. Lisaks on III lisa artikli 2 lõikega 1 nõutud, et pensionide summat kohandatakse seda kas suurendades või vähendades, et võtta arvesse asjaomase liikmesriigi õigus- või haldusnormide asjakohaseid muudatusi. Seega ei muudetud vaidlustatud otsustega, millega kohandati hagejate pensionide summat, liidu õiguses määratletud pensioniõiguse sisu.

225 Teiselt poolt tõdeb Üldkohus, et nende pensionide arvutamise uued normid on piisavalt selgelt ja täpselt kehtestatud otsuse nr 14/2018 sätetega, millele hagejad pealegi vastu ei vaidle. Lisaks ei oma mingit tähtsust hagejate esile toodud asjaolu, et otsus ei ole Itaalia õiguses „seaduse“ vormis. Väljakujunenud kohtupraktika kohaselt tuleb mõistet „seadus“ mõista selle „materiaalses“, mitte „formaalses“ tähenduses. Järelikult kuulub selle mõiste alla kirjutatud õigusega hõlmatud kogum,

sealhulgas seadusest madalamal seisvad aktid ja samuti seda tõlgendav kohtupraktika (vt EIK 18. jaanuari 2018. aasta otsus Fédération nationale des syndicats et syndicats de sportons (FNASS) jt *vs.* Prantsusmaa, CE:ECHR:2018:0118JUD 004815111, punkt 160 ja seal viidatud kohtupraktika).

226 Kolmandaks kinnitab Euroopa Parlament, et hagejate omandiõiguse piiramise põhjendus sisaldub otsuses nr 14/2018, kuna saadikutekoja juhatuse büroo tegi valiku kohandada meetodit, mille kohaselt arvutatakse selle koja liikmetele makstavaid pensione. Täpsemalt on otsus nr 14/2018 põhjendatud eesmärgiga viia kõikidele parlamendiliikmetele makstavate pensionide summa kooskõlla sissemaksete arvutamise süsteemiga. Lisaks tuleneb Euroopa Parlamendi sõnul Euroopa Inimõiguste Kohtu praktikast, et riikidel on ulatuslik kaalutlusruum, eriti mis puudutab avaliku sektori raha suhtes kasinuspoliitika kehtestamist või tõsise majanduskriisi tõttu kokkuhoiumeetmeid hõlmavate seaduste vastuvõtmist.

227 Sellega seoses märgib Üldkohus, et võttes arvesse III lisa artikli 2 lõiget 1, sõltub vaidlustatud otsuste vastuvõtmine tingimata Itaalia pädevate asutuste tehtud valikutest. Samuti ei saa taotletava üldise huvi eesmärgi hindamisel jätta tähelepanuta otsuse nr 14/2018 vastuvõtmise aluseks olnud eesmärke.

228 Selles küsimuses tuleb tõdeda, et eesmärki, millele Euroopa Parlament tugineb, on sõnaselgelt mainitud otsuse nr 14/2018 preambulis. Viimases on nimelt täpsustatud, et selle otsuse eesmärk on „vastavalt sissemaksete tegemise meetodile uuesti arvutada eluaegse pensioni summa, eluaegse pensioni *pro rata* pensionimaksele vastava osa summa ning toitjakaotuspensionide summa, mille õigused omandati 31. detsembril 2011 kehtinud õigusnormide alusel“ ja et „kehtiva hüvitise ümberarvestamine [ei saa] anda alust seni makstud hüvitisest suuremale summale“.

229 Lisaks tunnistavad hagejad hagiavaldustes ise, et „riigisisesel tasandil on otsuse nr 14/2018 kohaldamine osa üldisemast tegevusest ja selle eesmärk on vähendada [Itaalia] riigi kantavaid kulusid“. Seda väidet kinnitab üks nende vastustest Üldkohtu kirjalikele küsimustele. Nad tunnistavad selles, et „otsusega nr 14/2018 tehtud vähenduse eesmärk on saavutada kulude kokkuhoid [Itaalia] riigi kassades“.

230 Nendest asjaoludest järeldub, et otsuse nr 14/2018 eesmärk on ratsionaliseerida avaliku sektori kulutused, mis on seotud range eelarvega. Liidu kohus on juba aga möönnud, et sellise eesmärgi puhul on tegemist üldise huvi eesmärgiga, mis võib õigustada põhiõiguste riivet (vt selle kohta 13. juuni 2017. aasta kohtuotsus Florescu jt, C-258/14, EU:C:2017:448, punkt 56 ja seal viidatud kohtupraktika; vt selle kohta analoogia alusel ka 14. detsembri 2018. aasta kohtuotsus FV *vs.* nõukogu, T-750/16, EU:T:2018:972, punkt 108).

231 Seda õiguspärast eesmärki tuleb pidada asjasse puutuvaks ka vaidlustatud otsuste puhul, kuna nende vastuvõtmisel ei ole mingit iseseisvat põhjust, vaid see sõltub Itaalia pädevate asutuste tehtud valikutest, nagu on täpsustatud eespool punktis 227. Lisaks on vaidlustatud otsustel samal ajal õiguspärane eesmärk, mida on sõnaselgelt kinnitatud III lisa artikli 2 lõikes 1 ning mis seisneb selles, et maksta hagejatele pensione, mille tase ja tingimused on samasugused nagu selle pensioni tase ja tingimused, mida makstakse saadikutekoja liikmetele.

232 Neljandaks, mis puudutab otsuse nr 14/2018 vajalikkust ja järelikult ka vaidlustatud otsuste vajalikkust, siis on Euroopa Kohus juba otsustanud, et liikmesriikidel on juba mitu aastat kestnud erilist majanduslikku konteksti arvestades majanduse valdkonnas otsuste tegemisel ulatuslik kaalutlusruum ja nad oskavad kõige paremini otsustada, milliste meetmetega on võimalik taotletud eesmärki saavutada (vt selle kohta 13. juuni 2017. aasta kohtuotsus Florescu jt, C-258/14, EU:C:2017:448, punkt 57). Samuti on Euroopa Inimõiguste Kohus juba leidnud, et õigusakti vastuvõtmise otsus sotsiaaltoetuste valdkonnas eeldab tavaliselt poliitiliste, majanduslike ja sotsiaalsete küsimuste analüüsimist. Sellest tuleneb, et liikmesriikidele on jäetud ulatuslik kaalutlusruum eelkõige avaliku sektori raha suhtes majanduspoliitika kehtestamiseks või selleks, et võtta vastu tõsise majanduskriisiga seotud

kasinusmeetmed (vt selle kohta EIK 10. juuli 2018. aasta otsus Achille Claudio Aielli jt *vs.* Itaalia ja Giovanni Arboit jt *vs.* Itaalia, CE:ECHR:2018:0710DEC002716618, punkt 26 ja seal viidatud kohtupraktika).

233 Hagejad ei ole aga tõendanud, et otsusega nr 14/2018 kehtestatud normid ei olnud vajalikud, et saavutada eespool punktides 230 ja 231 kirjeldatud taotletud eesmärke. Hagejad ei ole ka viidanud muude vähem piiravate meetmete olemasolule, mis oleksid võimaldanud neid eesmärke saavutada.

234 Lisaks nähtub õigustalituse arvamuse punktidest 13 ja 16, et otsus nr 14/2018 sisaldab teatud arvu sätteid, mis tagavad selle proportsionaalsuse ning milleks eelkõige on selle otsuse artikli 1 lõiked 6 ja 7. Sellega seoses esitas Euroopa Parlament vastuseks Üldkohtu kirjalikule küsimusele tabeli, millest ilmneb, et ta kohaldas 12 hageja suhtes otsuse nr 14/2018 artikli 1 lõike 6 norme. Nende normide kohaselt suurendati nende ümberarvutatud uut pensionisummat poole võrra. Samuti väitis Euroopa Parlament kohtuistungil, ilma et hagejad oleksid sellele vastu vaielnud, et ükski hagejatest ei taotlenud omalt poolt otsuse nr 14/2018 artikli 1 lõike 7 normide kohaldamist. Need normid võimaldavad aga suurendada nende isikute pensioni, kes ei saa muud iga-aastast sissetulekut suuremas summas kui sotsiaalabina saada võiv aastane summa, kellel on raske haigus, mis nõuab eluks vajaliku ravi andmist, või kellel on haigus, mille tõttu on tekkinud täielik töövõimetus.

235 Mis puudutab vaidlustatud otsuste tagajärgi hagejatele, siis on tõsi, et Üldkohus ei välista, et need tagajärjed võivad olla teatud raskusastmega. Siiski ei võimalda see tagajärgede raskusaste iseenesest teha järeldust, et vaidlustatud otsustega on taotletud eesmärkidega võrreldes tekitatud ülemääraseid ebamugavusi, arvestades eelkõige asjaomaste pensionide summa vähendamise ulatust, uusi pensionide absoluutsummasid, mida hinnatakse seoses asjaomase Euroopa Parlamendi endise liikme mandaadi kestusega, ning asjaolu, et uus arvutusmeetod võtab arvesse liikme isiklikku panust. Peale selle olgu märgitud, et ükski hagejate menetlusdokumentides loetletud tagajärg ei ole põhjendatud ega tõendatud. Konkreetsete tõendite puudumisel ei saa seega tuvastada, et võrreldes taotletavate eesmärkidega langeb igale hagejale ülemäärane individuaalne koormus. Liidu akti õiguspärasuse hindamisel põhiõiguste seisukohast ei saa mingil juhul tugineda väidetele, mis käsitlevad selle akti tagajärgi konkreetsel üksikjuhul (vt selle kohta 8. septembri 2020. aasta kohtuotsus komisjon ja nõukogu *vs.* Carreras Sequeros jt, C-119/19 P ja C-126/19 P, EU:C:2020:676, punkt 153 ja seal viidatud kohtupraktika).

236 Seega tuleb kolmas etteheide, et on rikutud omandiõigust, ja seega neljanda väite esimene osa tervikuna tagasi lükata.

b) Neljanda väite teine osa, mis puudutab proportsionaalsuse põhimõtte rikkumist

237 Teise väiteosa raames väidavad hagejad, et vaidlustatud otsused riivavad ebaproportsionaalselt nende omandiõigust, mis on tagatud harta artikliga 17. Igal hagejal lasub ebaõiglaselt ülemäärane individuaalne koormus ja seda ilma koormust õigustava põhjuseta.

238 Euroopa Parlament palub neljanda väite teine osa põhjendamatuse tõttu tagasi lükata.

239 Selles osas, milles hagejad üksnes kordavad, et vaidlustatud otsused riivavad ebaproportsionaalselt ja põhjendamatult nende omandiõigust, tuleb neljanda väite teine osa tagasi lükata samadel põhjustel, mis on toodud eespool punktides 222–235.

c) Neljanda väite kolmas osa, mis puudutab võrdse kohtlemise põhimõtte rikkumist

240 Kolmandas väiteosas kinnitavad hagejad, et vaidlustatud otsused rikuvad võrdsuse põhimõtet. Vaidlustatud otsustes on ühtemoodi koheldud nii III lisa kohaldamisalasse kuuluvaid endisi parlamendiliikmeid kui ka Itaalia parlamendi liikmeid, keda otsus nr 14/2018 otseselt puudutab.

Nende kahe parlamendiliikmete kategooria pensioniskeemide vahel on aga olulisi erinevusi. Esiteks on kulude hüvitamise ja toetuste maksmise eeskirja III lisas ette nähtud skeem selline pensioniskeem, mis põhineb vabatahtlikul liitumisel, samas kui asjaomaste Itaalia parlamendi liikmete liitumine riikliku pensioniskeemiga on automaatne. Teiseks oli otsuse nr 14/2018 eesmärk vähendada Itaalia Vabariigi kantavaid kulusid, samas kui hagejate pensionide maksmiseks vajalik rahastus tuleneb Euroopa Parlamendi eelarvest.

241 Vaidlustatud otsustes koheldakse erinevalt ka Euroopa Parlamendi endisi liikmeid, kes valiti Itaalias, võrreldes endiste parlamendiliikmetega, kes valiti Prantsusmaal või Luksemburgis, kuid kes kõik kuuluvad ometi sama III lisa alla.

242 Lõpuks esitasid hagejad vastuseks Üldkohtu kirjalikule küsimusele ka artikli 75 ja III lisa artikli 2 lõike 1 õigusvastasuse vastuväite. Nimelt leiavad hagejad, et kui kulude hüvitamise ja toetuste maksmise eeskirja tuleks käsitada nii, et see võimaldab Euroopa Parlamendil seada kahtluse alla lõplikult omandatud pensioniõigused, siis tooks see kaasa erinevate olukordade kunstlikult samamoodi käsitlemise.

243 Euroopa Parlament palub neljanda väite kolmas osa põhjendamatuse tõttu tagasi lükata.

244 Olgu märgitud, et vastavalt väljakujunenud kohtupraktikale nõuab võrdse kohtlemise põhimõte, et võrreldavaid olukordi ei käsitletaks erinevalt ja erinevaid olukordi ei käsitletaks ühtemoodi, välja arvatud juhul, kui selline käsitlemine on objektiivselt põhjendatud (vt 26. novembri 2013. aasta kohtuotsus Kendrion *vs*. komisjon, C-50/12 P, EU:C:2013:771, punkt 62 ja seal viidatud kohtupraktika).

245 Tuleb tõdeda, et sisuliselt heidavad hagejad Euroopa Parlamendile ette, et viimane samastas nad saadikutekoja liikmetega, kuigi nende vastav olukord on erinev. Peale selle kohtles Euroopa Parlament hagejaid ka võrdse kohtlemise põhimõtet rikkudes erinevalt teistest Euroopa Parlamendi endistest liikmetest, kes kuuluvad siiski sama õigusliku korra, nimelt III lisa kohaldamisalasse.

246 Hagiavaldustes vaidlustatud otsuste peale esitatud etteheited ei tulene siiski nendest otsustest, vaid artiklis 75 ja III lisa artikli 2 lõikes 1 sätestatud normidest. Seega tuleb hagejate argumente hinnata üksnes nende kahe artikli alusel, mille kohta hagejad on pealegi esitanud õigusvastasuse vastuväite.

247 Hagejad väidavad õigusvastasuse vastuväites, et kui kulude hüvitamise ja toetuste maksmise eeskirja tuleb käsitada nii, et see võimaldab Euroopa Parlamendil seada kahtluse alla nende lõplikult omandatud pensioniõigused, siis on artikliga 75 ja III lisa artikli 2 lõikega 1 rikutud võrdse kohtlemise põhimõtet.

248 Sellega seoses tuleb õigusvastasuse vastuväide tagasi lükata põhjustel, mis on sarnased eespool punktides 189–191 esitatud põhjustega. Nimelt põhineb see õigusvastasuse vastuväide ekslikul eeldusel, et Euroopa Parlamendil on lubatud muuta omandatud pensioniõigusi, samas kui see nii ei ole. Artikli 75 ja III lisa artikli 2 lõike 1 alusel on lubatud muuta üksnes nende pensionide summat.

249 Lisaks ei saa ükski hagejate esitatud argumentidest tõendada artikli 75 või III lisa artikli 2 punkti 1 õigusvastasust.

250 Esiteks heidavad hagejad Euroopa Parlamendile ette, et ta ei kohelnud neid samamoodi kui Euroopa Parlamendi endisi liikmeid, kes valiti Prantsusmaal või Luksemburgis ning kes otsustasid samuti ühineda III lisa pensioniskeemiga. Hagejaid koheldi seega erinevalt, kuigi nad olid samas olukorras kui teised endised parlamendiliikmed, kuna kõik täitsid samal ajavahemikul samu ametiülesandeid.

251 Väljakujunenud kohtupraktika on, et eri olukordi iseloomustavad asjaolud ning nende olukordade võrreldavus tuleb kindlaks teha ning neile tuleb anda hinnang, arvestades eeskätt selle liidu akti eset ja eesmärki, mis kõnealuse vahetegemise sätestab (vt selle kohta 16. detsembri 2008. aasta otsus kohtuasjas Arcelor Atlantique ja Lorraine jt, C-127/07, EU:C:2008:728, punkt 26 ja seal viidatud kohtupraktika).

252 Sellega seoses on selge, et III lisa pensioniskeem oli mõeldud selleks, et tagada Euroopa Parlamendi endiste liikmete, kes valiti Itaalias, ja saadikutekoja liikmete sama kohtlemine. Seda eesmärki on sõnaselgelt kinnitatud III lisa artikli 1 lõikes 2 ja artikli 2 lõikes 1. Sama kohtlemine on seega III lisaga loodud skeemi keskne tunnus. Lisaks, nagu on märgitud eespool punktis 209, oli see samasus ainus täpne ja tingimusteta kinnitus, mille Euroopa Parlament andis hagejatele III lisa skeemiga liitumisel.

253 III lisa eesmärk ja ese on seega käesoleval juhul tagada, et Euroopa Parlamendi endisi liikmeid, kes valiti Itaalias, ja saadikutekoja liikmeid koheldaks samamoodi.

254 Järelikult ei ole hagejad samas olukorras kui endised Euroopa Parlamendi liikmed, kes valiti Prantsusmaal või Luksemburgis ning kes otsustasid samuti liituda selle pensioniskeemiga. Nimelt ei reguleeri pensione Euroopa Parlamendi endiste liikmete puhul, kes valiti neis kahes liikmesriigis, mitte Itaalia õiguses sätestatud normid, vaid muud neile konkreetselt kohaldatavad riigisisesed õigusnormid.

255 Teiseks kinnitavad hagejad, et Euroopa Parlament kohtles neid samamoodi nagu saadikutekoja endisi liikmeid, samas kui nende vastav olukord oli kolmes punktis erinev. Kõigepealt on III lisaga loodud pensioniskeemiga liitumine vabatahtlik, samas kui Itaalia pensioniskeemiga liitumine on saadikutekoja liikmete puhul automaatne. Seejärel olgu märgitud, et otsuse nr 14/2018 eesmärk on vähendada Itaalia Vabariigi kantavaid kulusid, samas kui selline eesmärk ei ole hagejate suhtes kohaldatav. Lõpuks tuleneb sellest tõhusa kohtuliku kaitse probleem, kuna Euroopa Parlamendi endine liige, kes on valitud Itaalias ja kes ei olnud samuti saadikutekoja liige, ei saa Consiglio di giurisdizione della Camera dei deputatis (saadikutekoja justiitsnõukogu) tugineda otsuse nr 14/2018 õigusvastasusele ja selle otsuse laiendamisele Euroopa Parlamendi endistele liikmetele.

256 Arvestades III lisa eset ja eesmärki, nagu neid on kirjeldatud eespool punktides 252 ja 253, ei mõjuta hagejate argumendid võrdse kohtlemise põhimõtte seisukohast artikli 75 ega III lisa artikli 2 lõike 1 kehtivust.

257 Eespool punktis 244 viidatud kohtupraktika kohaselt ei nõua võrdse kohtlemise põhimõte nimelt, et olukorrad peavad olema täiesti identsed, et neile saaks kohaldada sama kohtlemist. Nõutav on üksnes nende olukordade võrreldavus. Ükski hagejate esitatud kolmest argumendist ei võimalda asuda seisukohale, et hagejate olukord on täiesti erinev saadikutekoja endiste liikmete olukorrast.

258 Lisaks tõdeb Üldkohus, et hagejate väide tähendab sisuliselt seda, et keeldutakse tunnistamast nende ja selle koja liikmete mis tahes samasust. Selle seisukohaga nõustumine võtaks aga III lisalt kogu soovitava toime, seades kahtluse alla selle pensioniskeemi olemuse enda. See väide viiks paradoksaalselt selleni, et hagejate pensione ei saa enam arvutada ja maksta, kuna nende pensionide tase ja maksmise tingimused sõltuvad just Itaalia õiguses ette nähtud normidest.

259 Lõpuks, mis puudutab konkreetselt seda, et teatud hagejad ei saa otsuse nr 14/2018 õiguspärasust Consiglio di giurisdizione della Camera dei deputatis (saadikutekoja justiitsnõukogu) vaidlustada, siis tõdeb Üldkohus, et see menetluslik takistus ei tulene liidu õigusest, vaid on omane Itaalia õigusele. Igal juhul puudub Üldkohtul ELTL artikli 263 alusel esitatud hagi raames pädevus otseselt hinnata Itaalia õiguse kooskõla põhiõigustega ja eelkõige õigusega tõhusale kohtulikule kaitsele.

260 Järelikult tuleb neljanda väite kolmas osa ja neljas väide tervikuna tagasi lükata ning seega hagid tervikuna rahuldamata jätta, ilma et oleks vaja teha otsus, kas kohtuasja T-465/19 nõuete esimene osa ja teine osa on vastuvõetavad (vt selle kohta 26. veebruari 2002. aasta kohtuotsus nõukogu *vs.* Boehringer, C-23/00 P, EU:C:2002:118, punkt 52).

Kohtukulud

261 Vastavalt kodukorra artikli 134 lõikele 1 on kohtuvaidluse kaotanud pool kohustatud hüvitama kohtukulud, kui vastaspool on seda nõudnud. Kuna hagejad on kohtuvaidluse kaotanud, tuleb nende kohtukulud jätta nende endi kanda ja mõista neilt välja Euroopa Parlamendi kohtukulud, nagu parlament on seda nõudnud.

Esitatud põhjendustest lähtudes

ÜLDKOHUS (kaheksas koda laiendatud koosseisus)

otsustab:

1. **Jätta hagi kohtuasjas T-453/19, Panusa *vs.* parlament vastuvõetamatuse tõttu läbi vaatamata.**

2. **Jätta teised hagid rahuldamata.**

3. **Jätta Maria Teresa Coppo Gavazzi ja teiste hagejate, kelle nimed on esitatud lisas, kohtukulud nende endi kanda ning mõista neilt välja Euroopa Parlamendi kohtukulud.**

Svenningsen Barents Mac Eochaidh

Pynnä Laitenberger

Kuulutatud avalikul kohtuistungil 15. oktoobril 2020 Luxembourgis.

Allkirjad